

BỘ KỆ TÂM SỰ NƯƠNG LỜI PHẬT

Phật pháp ứng dụng trong đời sống

THÍCH NỮ DIỆU AN

Thư viện Phật pháp Diệu An

MỤC LỤC

- 101. 101. KHI LÒNG CHƯA YÊN
- 102. 102. KHI NGƯỜI KHÁC KHÔNG ĐÁP LẠI
- 103. 103. MỘT ĐỜI KHÔNG THỂ VỪA LÒNG HẾT THẤY
- 104. 104. KHI TÂM MUỐN GIỮ NGƯỜI
- 105. 105. KHI NGƯỜI TA XA DẦN
- 106. 106. ĐỪNG ĐỂ MỘT LỜI LÀM HỎNG MỘT NGÀY
- 107. 107. TU KHI KHÔNG AI NHÌN
- 108. 108. KHI CÓ NGƯỜI CỐ Ý KHIÊU KHÍCH
- 109. 109. KHI THẤY MÌNH QUÁ NHẠY CẢM
- 110. 110. KHI MÌNH TỰ TRÁCH
- 111. 111. KHI THẤY ĐỜI KHÔNG CÔNG BẰNG
- 112. 112. KHI BỊ NGƯỜI THÂN LÀM KHỔ
- 113. 113. KHI CON CÁI KHÔNG NGHE
- 114. 114. KHI CHA MẸ KHÓ TÍNH
- 115. 115. HIẾU KHÔNG CHỈ LÀ VẬT CHẤT
- 116. 116. KHI GIA ĐÌNH KHÔNG HIẾU MÌNH TU
- 117. 117. KHI MÌNH MUỐN NGƯỜI KHÁC TU THEO
- 118. 118. KHI THẤY NGƯỜI KHÁC TU KHÁC MÌNH
- 119. 119. KHI NIỆM PHẬT MÀ TÂM LOẠN
- 120. 120. KHI NIỆM PHẬT MÀ BUỒN NGỦ
- 121. 121. KHI NIỆM PHẬT KHÔNG CÓ CẢM GIÁC GÌ
- 122. 122. KHI THẤY CẢNH LẠ
- 123. 123. KHI MÌNH MUỐN CHỨNG ĐẮC
- 124. 124. KHI TÂM SINH KIÊU MẠN
- 125. 125. KHI THẤY MÌNH GIỎI HƠN NGƯỜI
- 126. 126. KHI NGƯỜI KHÁC KHEN MÌNH TU TỐT
- 127. 127. KHI MÌNH BỊ CHÊ TRÊN MẠNG
- 128. 128. KHI BỊ CHỈ TRÍCH TRƯỚC NHIỀU NGƯỜI
- 129. 129. KHI BỊ OAN
- 130. 130. KHI PHẢI IM LẶNG
- 131. 131. KHI CẦN NÓI THẲNG
- 132. 132. KHI NGƯỜI KHÁC CỨ TRANH LUẬN
- 133. 133. KHI GẶP NGƯỜI NÓI CHUYỆN QUÁ DÀI
- 134. 134. KHI PHÒNG LIVE BỊ LOÃNG
- 135. 135. KHI KHÔNG AI ĐẶT CÂU HỎI
- 136. 136. KHI PHÒNG LIVE ĐÔNG NGƯỜI
- 137. 137. KHI PHÒNG LIVE ÍT NGƯỜI
- 138. 138. KHI CÓ NGƯỜI NGỒI NGHE ÂM THẨM
- 139. 139. KHI CÓ NGƯỜI TRỞ LẠI MỖI NGÀY
- 140. 140. KHI NGƯỜI XEM KHEN PHÒNG CÓ CHẤT RIÊNG
- 141. 141. PHẬT PHÁP PHẢI ĐI VÀO ĐỜI
- 142. 142. TU KHÔNG CHỈ Ở CHÙA
- 143. 143. TU KHI ĐANG NẤU ĂN
- 144. 144. TU KHI ĐANG ĂN
- 145. 145. TU KHI ĐANG LÁI XE

146. 146. TU KHI ĐANG CHỜ ĐỢI
147. 147. TU KHI BỊ TRỄ HẸN
148. 148. TU KHI CÓ NHIỀU VIỆC
149. 149. TU KHI KHÔNG ĐỦ SỨC
150. 150. TRUNG ĐẠO TRONG ĐỜI SỐNG
151. 151. KHI MÌNH MỆT MÀ VẪN CỐ
152. 152. KHI NGỦ DẬY THẤY BUỒN
153. 153. KHI NHỚ QUÊ
154. 154. KHI NHỚ CHÙA
155. 155. KHI NHỚ NGƯỜI THÂN
156. 156. KHI NHỚ MỘT NGƯỜI TỪNG THÂN
157. 157. KHI NGƯỜI CŨ QUAY LẠI
158. 158. KHI KHÔNG CÒN TIN AI
159. 159. KHI ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC THƯƠNG
160. 160. KHI MÌNH THƯƠNG QUÁ NHIỀU
161. 161. KHI MÌNH KHÔNG BIẾT NÓI “KHÔNG”
162. 162. KHI SỢ LÀM NGƯỜI KHÁC BUỒN
163. 163. KHI MÌNH BỊ LỢI DỤNG
164. 164. KHI MÌNH ĐÃ GIÚP QUÁ NHIỀU
165. 165. KHI NGƯỜI KHÁC QUÊN ƠN
166. 166. KHI MÌNH MUỐN KỂ CÔNG
167. 167. KHI NGƯỜI KHÁC KỂ CÔNG VỚI MÌNH
168. 168. KHI TÌNH NGHĨA KHÔNG CÂN
169. 169. KHI MÌNH THẤY NGƯỜI KHÁC ÍCH KỶ
170. 170. KHI MUỐN THAY ĐỔI NGƯỜI KHÁC
171. 171. KHI KHÔNG THỂ THAY ĐỔI AI
172. 172. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC HIỂU
173. 173. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC CÔNG NHẬN
174. 174. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC NHỚ
175. 175. KHI MÌNH BỊ QUÊN TRONG DỊP QUAN TRỌNG
176. 176. KHI CẢM THẤY MÌNH KHÔNG QUAN TRỌNG VỚI AI
177. 177. KHI MÌNH ĐÃ TỪNG HY SINH
178. 178. KHI MÌNH HỐI HẬN VÌ ĐÃ CHO QUÁ NHIỀU
179. 179. KHI MÌNH ĐÃ TỪNG BỊ BỎ LẠI
180. 180. KỆ KẾT CHẶNG 101-180
181. 181. KHI TÂM CÒN MUỐN GIỮ CHUYỆN CŨ
182. 182. KHI CÒN TIẾC MỘT NGƯỜI
183. 183. KHI TÌNH CẢM KHÔNG CÒN NHƯ CŨ
184. 184. KHI KHÔNG ĐƯỢC ĐỐI XỬ NHƯ MÌNH MONG
185. 185. KHI MÌNH CỨ NHỚ CÔNG MÌNH ĐÃ LÀM
186. 186. KHI MÌNH CẢM THẤY BỊ XEM THƯỜNG
187. 187. KHI CẢM THẤY MÌNH CHO NHIỀU HƠN NHẬN
188. 188. KHI MÌNH MUỐN NGƯỜI KHÁC NHỚ ƠN
189. 189. KHI MÌNH MUỐN NÓI HẾT MỌI CHUYỆN CŨ
190. 190. KHI CẦN ĐẶT GIỚI HẠN
191. 191. KHI THƯƠNG MÀ PHẢI LÙI LẠI
192. 192. KHI MÌNH KHÔNG CÒN MUỐN GIÚP NHƯ TRƯỚC
193. 193. KHI MÌNH MỆT VÌ NGHE QUÁ NHIỀU CHUYỆN

194. 194. KHI NGƯỜI KHÁC MUỐN ĐƯỢC NGHE MÃI
195. 195. KHI MÌNH MUỐN CỨU HẾT MỌI NGƯỜI
196. 196. KHI CẢM THẤY MÌNH PHẢI CÓ TRÁCH NHIỆM VỚI MỌI NGƯỜI
197. 197. KHI MÌNH CỨ LO CHUYỆN CHƯA TỚI
198. 198. KHI LO VỀ VẬT CHẤT
199. 199. KHI NHỚ THỜI ĐỦ ĐẦY
200. 200. KHI HỌC CHỮ BIẾT ĐỦ
201. 201. KHI VẬT CHẤT LÀM TÂM DAO ĐỘNG
202. 202. KHI MÌNH SO SÁNH NGÀY XƯA VÀ BÂY GIỜ
203. 203. KHI CẢM THẤY MÌNH ĐI XUỐNG
204. 204. KHI CẢM THẤY MÌNH CHẬM HƠN NGƯỜI KHÁC
205. 205. KHI SỢ MÌNH KHÔNG KỊP
206. 206. KHI CÓ QUÁ NHIỀU DỰ ÁN
207. 207. KHI LÀM WEBSITE HAY VIẾT SÁCH
208. 208. KHI SOẠN BÀI GIẢNG
209. 209. KHI MÌNH KHÔNG THUỘC KINH
210. 210. KHI ĐỌC BÀI TRÊN LIVESTREAM
211. 211. KHI SỢ NGƯỜI TA NÓI MÌNH CHỈ ĐỌC
212. 212. KHI PHẢI GIẢNG MÀ ĐANG MỆT
213. 213. KHI MUỐN NGƯỜI KHÁC CHIA SẺ ĐỂ MÌNH ĐỖ NÓI
214. 214. KHI MỘT NGƯỜI CHIẾM MIC QUÁ LÂU
215. 215. KHI CÓ NGƯỜI GIẬN RỒI RỜI PHÒNG
216. 216. KHI MUỐN GIỮ CHẤT RIÊNG CỦA PHÒNG LIVE
217. 217. KHI KHÔNG CÓ CÂU HỎI TRONG LIVE
218. 218. KHI ĐỌC KỆ TRÊN LIVESTREAM
219. 219. KHI LẤY Ý KINH LÀM THƠ
220. 220. KHI DẠY NGƯỜI TA BUÔNG
221. 221. KHI DẠY NGƯỜI TA NHẪN
222. 222. KHI DẠY VỀ THA THỨ
223. 223. KHI DẠY VỀ NHÂN QUẢ
224. 224. KHI DẠY VỀ NGHIỆP
225. 225. KHI DẠY VỀ VÔ THƯỜNG
226. 226. KHI DẠY VỀ KHỔ
227. 227. KHI DẠY VỀ TẬP ĐẾ
228. 228. KHI DẠY VỀ DIỆT ĐẾ
229. 229. KHI DẠY VỀ ĐẠO ĐẾ
230. 230. KHI DẠY VỀ CHÁNH KIẾN
231. 231. KHI DẠY VỀ CHÁNH NGŨ
232. 232. KHI DẠY VỀ CHÁNH NIỆM
233. 233. KHI DẠY VỀ CHÁNH TINH TẤN
234. 234. KHI DẠY VỀ CHÁNH ĐỊNH
235. 235. KHI DẠY VỀ TỪ BI
236. 236. KHI DẠY VỀ HỖ
237. 237. KHI DẠY VỀ XẢ
238. 238. KHI DẠY VỀ VÔ NGÃ
239. 239. KHI DẠY VỀ DUYÊN SINH
240. 240. KHI DẠY VỀ 12 NHÂN DUYÊN
241. 241. KHI DẠY VỀ THỌ

- 242. 242. KHI DẠY VỀ ÁI
- 243. 243. KHI DẠY VỀ THỦ
- 244. 244. KHI DẠY VỀ SINH - GIÀ - BỆNH - CHẾT
- 245. 245. KHI DẠY VỀ CÁI CHẾT
- 246. 246. KHI DẠY VỀ PHƯỚC
- 247. 247. KHI DẠY VỀ BỐ THÍ
- 248. 248. KHI DẠY VỀ GIỚI
- 249. 249. KHI DẠY VỀ SÁT SINH
- 250. 250. KHI DẠY VỀ KHÔNG TRỘM CẤP
- 251. 251. KHI DẠY VỀ TÀ DÂM
- 252. 252. KHI DẠY VỀ VỌNG NGŨ
- 253. 253. KHI DẠY VỀ RƯỢU VÀ CHẤT SAY
- 254. 254. KHI DẠY NGƯỜI TẠI GIA GIỮ 5 GIỚI
- 255. 255. KHI DẠY VỀ ĂN CHAY
- 256. 256. KHI DẠY VỀ HIẾU ĐẠO
- 257. 257. KHI DẠY VỀ ÂN NGHĨA
- 258. 258. KHI DẠY VỀ BẠN LÀNH
- 259. 259. KHI DẠY VỀ TRI KỶ
- 260. 260. KỆ KẾT CHẶNG 181-260

MỤC 101 - 101. KHI LÒNG CHƯA YÊN

Lòng chưa yên chớ vội cầu,

Cầu thêm bên ngoài càng sâu bên trong.

Quay về giữ một tấm lòng,

Biết mình đang động, là mong đã gần.

Một niệm thấy rõ tâm sân,

Một lần biết dừng, một phần nhẹ đi.

Tu đâu chỉ ở điều gì,

Tu ngay chỗ ấy, ngay khi lòng mình.

MỤC 102 - 102. KHI NGƯỜI KHÁC KHÔNG ĐÁP LẠI

Mình thương đâu bắt người thương,

Mình cho đâu bắt người nhường lại ta.

Có người nhận cả đời qua,

Mà lòng chưa biết gọi là tri ân.

Thôi thì giữ một chữ nhân,

Cho rồi đặt xuống, đừng cần đòi thêm.

Người quên, mình vẫn êm đêm,

Việc lành đã gieo, chẳng chìm mất đâu.

MỤC 103 - 103. MỘT ĐỜI KHÔNG THỂ VỪA LÒNG HẾT THẢY

Người khen thì có người chê,
Người thương thì có người mê khác đường.
Làm sao vừa hết muôn phương,
Một đời sống thật vẫn thường bị nghi.
Thôi thì giữ lấy từ bi,
Giữ tâm ngay thẳng, giữ gìn giới thân.
Ai hiểu thì quý nhân duyên,
Ai chưa hiểu được, để duyên mai ngày.

MỤC 104 - 104. KHI TÂM MUỐN GIỮ NGƯỜI

Muốn người ở mãi bên mình,

Ấy là mình đã giữ tình thành đau.

Người như mây nổi qua đầu,

Duyên còn thì tụ, duyên đâu thì tan.

Thương người nhưng chớ buộc ràng,

Để nhau còn được nhẹ nhàng bước đi.

Có thương thì giữ từ bi,

Không lấy tình ái trói ghì đời nhau.

MỤC 105 - 105. KHI NGƯỜI TA XA DẦN

Ngày xưa nói chuyện rất nhiều,
Hôm nay một tiếng cũng điều xa xôi.
Duyên đời thay đổi người ơi,
Đừng đem khoảng cách đo lời nghĩa nhân.
Có khi người bạn thân tâm,
Có khi nghiệp khác âm thầm kéo đi.
Thương nhau xin giữ từ bi,
Không cần níu kéo những gì đổi thay.

MỤC 106 - 106. ĐỪNG ĐỂ MỘT LỜI LÀM HỎNG MỘT NGÀY

Một lời trái ý ban mai,

Đừng đem giữ tới đêm dài làm chi.

Người nói đã bước qua đi,

Mình còn ôm mãi thành khi khổ mình.

Một ngày quý lắm nhân sinh,

Đừng trao hết nó cho tình sân si.

Lời qua thì để lời đi,

Tâm quay về thờ, lòng thì nhẹ hơn.

MỤC 107 - 107. TU KHI KHÔNG AI NHÌN

Không ai nhìn vẫn làm lành,

Không ai khen vẫn giữ thanh tâm mình.

Đó mới thật sự chân tình,

Không vì tiếng vỗ mà sinh việc lành.

Tu đâu để được xưng danh,

Tu là sửa lấy tâm mình mỗi ngày.

Một người không biết mình hay,

Nhưng tâm mình biết mình ngay là rồi.

MỤC 108 - 108. KHI CÓ NGƯỜI CỐ Ý KHIÊU KHÍCH

Người kia cố chọc tâm mình,

Nếu mình nổi giận, vô tình trúng ngay.

Họ đưa ngọn lửa trên tay,

Mình không nhận lấy, lửa này thuộc ai?

Một hơi thở chậm hôm nay,

Có khi giữ được cả ngày bình an.

Không tranh một chuyện rõ ràng,

Không vì chút thắng mà mang sân về.

MỤC 109 - 109. KHI THẤY MÌNH QUÁ NHẠY CẢM

Một lời nhỏ cũng chạnh lòng,

Một ánh mắt lạ cũng mong nghĩ nhiều.

Có khi thân mệt buổi chiều,

Tâm mình nhạy quá, mọi điều thành đau.

Thôi thì nghỉ chút cho mau,

Đừng đem tâm mới nhìn màu thế gian.

Thân yên, tâm cũng dễ an,

Nhiều điều hôm trước hóa ra nhẹ nhàng.

MỤC 110 - 110. KHI MÌNH TỰ TRÁCH

Sai rồi thì sửa người ơi,
Đừng đem một lỗi đánh đời chính ta.
Sám hối là biết nhận ra,
Rồi từ chỗ ấy bước qua đường lành.
Tự trách quá cũng chẳng thành,
Chỉ làm tâm mệt, thân mình mỗi thêm.
Thấy sai rồi sửa êm đềm,
Ấy là biết lỗi đã đem thành tu.

MỤC 111 - 111. KHI THẤY ĐỜI KHÔNG CÔNG BẰNG

Có người thuận bước từ đầu,

Có người lận đận qua cầu mãi thôi.

Nhìn đời dễ thấy ngậm ngùi,

Nhưng nhân duyên nghiệp ai rồi khác nhau.

Không đem so sánh làm đau,

Chỉ nhìn nhân hiện mình gieo hôm nay.

Gieo lành trong chính bàn tay,

Mai sau đủ duyên, hoa này sẽ lên.

MỤC 112 - 112. KHI BỊ NGƯỜI THÂN LÀM KHỔ

Người xa làm khổ còn quên,

Người thân làm khổ dễ nên đau dài.

Bởi mình đặt quá nhiều ai,

Mong người phải hiểu lòng này của ta.

Thương thân nhưng chớ buộc nhà,

Mỗi người tập khí khác xa với mình.

Hiểu rồi bớt trách ân tình,

Giữ phần mình thiện, giữ mình bình an.

MỤC 113 - 113. KHI CON CÁI KHÔNG NGHE

Thương con đâu phải giữ con,
Đâu là bắt trẻ phải còn giống ta.
Con đi nghiệp khác đường nhà,
Mình trao điều đúng, rồi tha phần người.
Nói lời có lý, có tình,
Đừng đem kiểm soát gọi mình là thương.
Thương sao để trẻ có đường,
Tự đi mà vẫn nhớ phương thiện lành.

MỤC 114 - 114. KHI CHA MẸ KHÓ TÍNH

Cha mẹ có lúc nặng lời,
Tuổi già, tập khí, một đời kết sâu.
Mình nghe, đừng vội buồn lâu,
Nhớ ơn sinh dưỡng đi đâu chữ tâm.
Không vì hiếu mà lặng câm,
Điều sai vẫn nói, nhưng tâm nhẹ nhàng.
Chánh ngữ giữ cả hai hàng,
Vừa tròn hiếu nghĩa, vừa an trong nhà.

MỤC 115 - 115. HIẾU KHÔNG CHỈ LÀ VẬT CHẤT

Hiếu đâu chỉ áo cùng cơm,

Hiếu còn làm mẹ bớt hờn trong tâm.

Hiếu còn biết nói âm thầm,

Một lời dịu nhẹ khi cần hỏi han.

Có khi quà quý vô ngần,

Chỉ là có mặt một lần lúc đau.

Cho người thân được tựa đầu,

Ấy là hiếu hạnh nhiệm mầu đời thường.

MỤC 116 - 116. KHI GIA ĐÌNH KHÔNG HIỂU MÌNH TU

Người thân chưa hiểu đường tu,
Đừng đem tranh cãi làm mù nghĩa thân.
Mình tu trước hết ở phần,
Sống sao hiền lại, bớt sân, bớt lời.
Người nhà thấy được đổi đời,
Tự nhiên họ hiểu tu thời lợi sao.
Không cần thuyết phục thật cao,
Một đời sống đẹp là bao pháp lành.

MỤC 117 - 117. KHI MÌNH MUỐN NGƯỜI KHÁC TU THEO

Pháp lành mình thấy thật hay,
Nhưng người chưa đủ duyên này khó nghe.
Đừng đem ép buộc thành mê,
Bởi tu do tự người về với tâm.
Mình làm gương trước âm thầm,
Người xem thấy lợi, tự lần bước theo.
Duyên chưa tới, chớ ép nhiều,
Ép người vào đạo dễ điều ngược tâm.

MỤC 118 - 118. KHI THẤY NGƯỜI KHÁC TU KHÁC MÌNH

Người thiện, người niệm Phật danh,

Người tu bố thí, người hành giới thân.

Pháp môn khác bởi căn phần,

Không nên lấy một mà phân thấp cao.

Điều cần nhìn ở chỗ nào?

Tham sân có bớt, lòng sao dịu dần.

Pháp nào đưa được về chân,

Giữ người sống thiện, ấy phần đáng theo.

MỤC 119 - 119. KHI NIỆM PHẬT MÀ TÂM LOẠN

Một câu Phật hiệu vừa lên,

Vọng chen đã kéo tâm liền đi xa.

Đừng buồn, đừng trách mình ta,

Biết tâm đang vọng đã là tỉnh rồi.

Niệm lên trở lại người ơi,

Vọng như mây nổi giữa trời rồi tan.

Không cần đánh đuổi tâm lan,

Chỉ cần biết rõ, nhẹ nhàng quay về.

MỤC 120 - 120. KHI NIỆM PHẬT MÀ BUỒN NGỦ

Niệm rồi mí mắt nặng dần,

Thân đang thiếu nghỉ, đầu cần ép thân.

Điều thân trước hết phải phân,

Mệt thì nghỉ lại, khỏe lần niệm sau.

Tu không gồng đến bạc đầu,

Trung đạo là biết nương nhau thân tâm.

Một câu tỉnh táo âm thầm,

Còn hơn trăm tiếng mà tâm mơ màng.

MỤC 121 - 121. KHI NIỆM PHẬT KHÔNG CÓ CẢM GIÁC GÌ

Niệm mà chẳng thấy lạ gì,

Đừng vì không cảm mà lìa Phật danh.

Tu đâu chạy cảnh lung linh,

Tu là bền chí giữ mình thiện tâm.

Không cần thấy ánh nhiệm mầu,

Không cần cảm giác nhiệm sâu mới thành.

Một câu niệm giữ tâm lành,

Ấy là công phu đã thành nơi thân.

MỤC 122 - 122. KHI THẤY CẢNH LẠ

Thấy gì cũng chớ vội tin,
Cảnh kia có thể do tâm hiện hình.
Không vì ánh sáng lung linh,
Mà cho mình đã chứng minh đạo rồi.
Giới còn phải giữ người ơi,
Tham sân còn đó, đừng lời tự cao.
Cảnh qua thì để cảnh qua,
Tâm không chấp cảnh mới là bình yên.

MỤC 123 - 123. KHI MÌNH MUỐN CHỨNG ĐẮC

Tu mà mong chứng thật nhanh,
Ấy là tham cũng khóa manh áo thiền.
Một tâm mong được hơn người,
Làm sao thanh tịnh để ngồi thấy tâm?
Cứ tu từng bước âm thầm,
Giữ giới, giữ niệm, giữ tâm khiêm nhường.
Quả nào đủ duyên sẽ trương,
Không cần kéo trái trên đường chưa chín.

MỤC 124 - 124. KHI TÂM SINH KIÊU MẠN

Học thêm một chút đã cao,

Thấy người chưa biết, lòng sao khinh thường.

Pháp sâu như biển vô lường,

Mình như hạt bụi bên đường mà thôi.

Càng tu càng phải nhẹ lời,

Càng hiểu càng biết đời thời mệnh mông.

Khiêm cung giữ được trong lòng,

Ấy là dấu hiệu pháp thông vào mình.

MỤC 125 - 125. KHI THẤY MÌNH GIỎI HƠN NGƯỜI

Người kia chưa biết điều này,

Không vì vậy khiến mình hay hơn người.

Mỗi người một lúc trong đời,

Có khi phần họ mình thời chưa thông.

Đừng đem hiểu biết làm vòng,

Buộc người thấp xuống, nâng lòng mình lên.

Học nhiều mà ngã lớn thêm,

Thì điều đã học chưa đem thành tu.

MỤC 126 - 126. KHI NGƯỜI KHÁC KHEN MÌNH TU TỐT

Người khen xin cúi đầu thôi,

Điều hay có được bởi lời Phật trao.

Thầy truyền, kinh dạy biết bao,

Mình là người học bước vào mà thôi.

Khen nhiều đừng để tâm vui,

Sinh ra tự mãn rồi lùi đạo tâm.

Càng nghe lời tốt âm thầm,

Càng nên giữ lấy khiêm tâm trong lòng.

MỤC 127 - 127. KHI MÌNH BỊ CHÊ TRÊN MẠNG

Một dòng bình luận lướt qua,

Đừng đem một chữ thành ra khổ dài.

Người kia hiểu được bao ai,

Mà mình trao cả ngày mai cho lời?

Đúng thì sửa lại người ơi,

Sai thì đặt xuống, mỉm cười bước qua.

Mạng đời như gió ngoài nhà,

Không đem gió ấy thổi qua tâm mình.

MỤC 128 - 128. KHI BỊ CHỈ TRÍCH TRƯỚC NHIỀU NGƯỜI

Bị chê trước mặt đông người,

Cái tôi đau nhất, dễ lời nổi sân.

Thở qua cho dịu thân tâm,

Rồi xem nội dung có phần đúng không.

Nếu sai của họ thì xong,

Không cần đáp trả để mong hơn người.

Nếu đúng, cảm ơn một lời,

Sửa mình là thắng, hơn ngồi biện minh.

MỤC 129 - 129. KHI BỊ OAN

Có khi chẳng lỗi mà mang,
Lời người gán ghép khiến càng đau tâm.
Biện minh một lần đúng phần,
Rồi thôi, đừng biến đời mình phiên tòa.
Thời gian rồi sẽ đi qua,
Hành vi lâu dài nói ta rõ hơn.
Không cần thắng hết lời hơn,
Chỉ cần mình sống chẳng hờn với tâm.

MỤC 130 - 130. KHI PHẢI IM LẶNG

Im không phải nghĩa là thua,

Im khi biết nói chẳng vừa ích chi.

Một câu nói đúng đôi khi,

Nhưng thời chưa đúng cũng vì thành đau.

Chánh ngữ có lúc trước sau,

Biết khi nên nói, lúc nào nên ngưng.

Giữ lời như giữ dây cung,

Không căng quá mức, không chùng buông xuôi.

MỤC 131 - 131. KHI CẦN NÓI THẲNG

Nói thẳng không có nghĩa đau,

Sự thật vẫn nói bằng câu dịu dàng.

Mục tiêu không phải thẳng ngang,

Mà giúp người thấy rõ ràng việc sai.

Lời ngay có trí dẫn bài,

Không chê nhân cách, chỉ sai hành vi.

Chánh ngữ giữ được từ bi,

Thẳng mà không ác, mới vì lợi nhau.

MỤC 132 - 132. KHI NGƯỜI KHÁC CỨ TRANH LUẬN

Người kia cứ muốn hơn lời,
Mình càng đáp lại càng rơi vòng này.
Nếu điều đã nói đủ đầy,
Thì thôi dừng lại, đừng dây kéo dài.
Không phải chuyện gì cũng sai,
Phải đem tranh đến mới hài lòng đâu.
Một tâm biết dừng thật sâu,
Còn hơn trăm cuộc thắng nhau ngoài lời.

MỤC 133 - 133. KHI GẶP NGƯỜI NÓI CHUYỆN QUÁ DÀI

Người buồn muốn nói miên man,
Mình nghe nhưng phải giữ an cả phòng.
Hỏi ngay điểm chính trong lòng,
“Điều gì làm bạn đau mong nhất này?”
Kể dài chưa chắc tháo ngay,
Tìm đúng cái nút mới hay đường về.
Nghe người nhưng giữ lời thề,
Không để một chuyện kéo lê mọi người.

MỤC 134 - 134. KHI PHÒNG LIVE BỊ LOÃNG

Chuyện đời kể mãi thành quen,
Pháp chưa kịp nói, người xem đã rời.
Nhớ rằng mục đích người ơi,
Tâm sự là cửa, pháp thời là nhà.
Kể xong phải bước đi ra,
Tìm nơi chấp giữ, tìm ra gốc sâu.
Một câu chuyện chỉ là cầu,
Qua cầu phải tới bờ sâu thực hành.

MỤC 135 - 135. KHI KHÔNG AI ĐẶT CÂU HỎI

Phòng yên chẳng phải là buồn,
Có khi là lúc mình tuôn kệ lành.
Một câu kinh nhỏ trong lành,
Đọc lên rồi giảng, cũng thành pháp duyên.
Không cần đợi hỏi mới truyền,
Pháp hay có thể tự nhiên mở lời.
Một bài kệ chạm lòng người,
Cũng thành câu hỏi giữa đời mai sau.

MỤC 136 - 136. KHI PHÒNG LIVE ĐÔNG NGƯỜI

Người đông xin giữ khiêm nhường,
Đừng vì số lượng mà thương cái mình.
Hôm nay duyên tốt phát sinh,
Mai đây duyên đổi cũng bình thường thôi.
Người đến vì pháp người ơi,
Đừng đem họ giữ bằng lời hơn thua.
Mình trao điều đúng, điều vừa,
Duyên còn họ ở, hết mùa họ đi.

MỤC 137 - 137. KHI PHÒNG LIVE ÍT NGƯỜI

Phòng thưa cũng vẫn là duyên,
Một người thật sự ngồi yên lắng lòng.
Có khi chỉ một hạt trong,
Gặp đúng mảnh đất, nảy bông rất lành.
Đừng lấy số lượng mà cân,
Một người bớt khổ đã phần đáng vui.
Mình gieo rồi bước nhẹ thôi,
Hoa nở ở đâu, đâu cần mình hay.

MỤC 138 - 138. KHI CÓ NGƯỜI NGỒI NGHE ÂM THẦM

Có người chẳng nói một câu,
Nhưng ngồi lặng lẽ thật lâu dưới phòng.
Đừng vì im lặng mà mong,
Rằng người không nhận điều trong mình trao.
Có người nghe pháp thắm sâu,
Không cần phát biểu, chẳng cần nói lên.
Một hạt rơi xuống thật êm,
Biết đâu ngày khác thành thêm bóng lành.

MỤC 139 - 139. KHI CÓ NGƯỜI TRỞ LẠI MỖI NGÀY

Người về lại mỗi ngày qua,

Ấy là duyên pháp đã hòa trong tâm.

Mình càng phải giữ âm thầm,

Không vì thân thiết mà phân người nào.

Ai vào cũng quý như nhau,

Người quen người mới cùng nhau nghe lời.

Phòng tu không phải sân chơi,

Mà là chỗ để người đời bớt đau.

MỤC 140 - 140. KHI NGƯỜI XEM KHEN PHÒNG CÓ CHẤT RIÊNG

Người khen phòng pháp rõ đường,

Mình nghe xin nhớ nương phượng Phật lời.

Cái hay chẳng phải nơi tôi,

Mà do nương pháp để soi việc đời.

Nói sao cho dứt, cho rồi,

Chỉ nơi đang chấp, chỉ nơi thực hành.

Người nghe mang được điều lành,

Ấy là cái chất mình dành giữ lâu.

MỤC 141 - 141. PHẬT PHÁP PHẢI ĐI VÀO ĐỜI

Kinh đâu để cất trên bàn,

Kinh là ánh sáng giữa ngàn chuyện đau.

Bị chê thì biết quay đầu,

Thấy sân, thấy chấp, thấy cầu trong tâm.

Bị phụ thì học âm thầm,

Vô thường, duyên nghiệp, tự tâm soi mình.

Pháp đi vào cách mình sinh,

Ấy là lời Phật trở thành đời ta.

MỤC 142 - 142. TU KHÔNG CHỈ Ở CHÙA

Tu đâu chỉ lúc chuông ngân,

Tu ngay ngoài chợ, tu phần bếp ăn.

Tu khi đứng giữa gian nan,

Không đem nóng giận phũ phàng với ai.

Tu khi biết nghĩ đôi vai,

Tu khi biết nói một lời dịu êm.

Một ngày sống được thiện hiền,

Ấy là một ngày tu liền trong tâm.

MỤC 143 - 143. TU KHI ĐANG NẤU ĂN

Rửa rau biết rõ tay mình,

Nấu cơm biết lửa đang sinh thế nào.

Không đem ý nghĩ lao xao,

Chạy về chuyện cũ, chạy vào chuyện mai.

Một nồi cơm nhỏ hôm nay,

Cũng là đạo tràng nếu tay có tâm.

Tu đâu tận chốn xa xăm,

Ngay trong gian bếp cũng nằm pháp tu.

MỤC 144 - 144. TU KHI ĐANG ĂN

Bữa ăn trước mặt hôm nay,

Biết ơn đất nước, bàn tay bao người.

Ăn không để thỏa lòng thôi,

Ăn nuôi thân khỏe, sống đời thiện tâm.

Một miếng nhai chậm âm thầm,

Biết thân đang nhận phần nhân duyên này.

Không tham quá vị trên tay,

Biết vừa, biết đủ, là ngày có tu.

MỤC 145 - 145. TU KHI ĐANG LÁI XE

Đường đông xin giữ tâm bình,

Không vì một chiếc vượt mình mà sân.

Vội chi vài phút bước chân,

Để lời nóng giận thành phần nghiệp thêm.

Lái xe cũng giữ tâm êm,

Nhường nhau một chút, đường thêm nhẹ nhàng.

Tu đâu cần chỗ đạo tràng,

Giữa dòng xe cộ vẫn mang chánh niệm.

MỤC 146 - 146. TU KHI ĐANG CHỜ ĐỢI

Chờ ai, chờ việc, chờ tin,

Đừng đem nóng ruột làm mình bất an.

Chờ cũng là một thời gian,

Để mình tập thở, tập an trong lòng.

Không gì đến sớm vì mong,

Không gì chậm lại bởi lòng sốt ruột.

Việc nào đủ duyên sẽ tới,

Mình chờ trong tĩnh, lòng rồi nhẹ tênh.

MỤC 147 - 147. TU KHI BỊ TRỄ HẸN

Người kia trễ một khoảng thôi,
Mình càng tức giận, thời rồi vẫn trôi.
Giận đâu làm họ tới rồi,
Chỉ làm mình mất nụ cười đang mang.
Thôi thì chấp nhận nhẹ nhàng,
Việc gì cần nói, nói sang sau này.
Không đem một chuyện nhỏ thay,
Cho nguyên buổi gặp hóa ngày khổ đau.

MỤC 148 - 148. TU KHI CÓ NHIỀU VIỆC

Việc này nối tiếp việc kia,

Tâm mình ôm hết thành chia trăm đường.

Một lần chỉ một việc thường,

Làm cho trọn vẹn, rồi nhường việc sau.

Đừng đem trăm chuyện lên đầu,

Chuyện chưa đến hãy để sau hãy làm.

Một tâm đơn giản nhẹ nhàng,

Đi từng bước nhỏ vẫn sang bờ rồi.

MỤC 149 - 149. TU KHI KHÔNG ĐỦ SỨC

Hôm nay sức yếu hơn thường,

Đừng đem cố gắng làm đường ép thân.

Thân là phương tiện bước chân,

Giữ thân để pháp còn phần đi xa.

Mệt thì nghỉ lại người ta,

Khỏe rồi làm tiếp, đâu là bỏ tu.

Tinh tấn không phải ép dù,

Tinh tấn là biết đúng thời tiến lui.

MỤC 150 - 150. TRUNG ĐẠO TRONG ĐỜI SỐNG

Không buông thả, chẳng ép mình,

Đi cho vừa sức, giữ tình thân tâm.

Ăn vừa, ngủ đủ âm thầm,

Làm vừa khả năng, chớ gồng quá lâu.

Dây đàn căng quá dễ đau,

Chùng quá chẳng tiếng, vừa nhau mới thành.

Đường tu cũng thế người lành,

Biết điều hòa được mới thành đường xa.

MỤC 151 - 151. KHI MÌNH MỆT MÀ VẪN CỐ

Mệt rồi vẫn muốn làm thêm,

Tưởng là tinh tấn, ai đem sức nào.

Thân mình có lúc thấp cao,

Không nghe tiếng mệt, dễ hao đường dài.

Hôm nay làm ít chẳng sai,

Giữ thân để bước ngày mai mới bền.

Một người biết nghỉ đúng phen,

Là người biết giữ ngọn đèn dài lâu.

MỤC 152 - 152. KHI NGỦ DẬY THẤY BUỒN

Sáng lên lòng bỗng buồn tênh,

Không cần vội hỏi vì sao thế này.

Có khi thân mệt nhiều ngày,

Tâm theo thân yếu, buồn lay nhẹ nhàng.

Ăn rồi nghỉ chút bình an,

Ra ngoài ánh sáng, thở sang một hồi.

Đừng đem cảm xúc tức thời,

Kết thành cả cuộc đời mình hôm nay.

MỤC 153 - 153. KHI NHỚ QUÊ

Xa quê lòng dễ chạnh buồn,

Nhớ chùa, nhớ đất, nhớ nguồn ngày xưa.

Một cơn gió thoảng ban trưa,

Cũng làm ký ức như vừa trở sang.

Nhớ thì cứ nhớ nhẹ nhàng,

Đừng vì nỗi nhớ mà mang khổ nhiều.

Quê hương vẫn ở trong chiều,

Trong câu kinh tụng, trong điệu mình thương.

MỤC 154 - 154. KHI NHỚ CHÙA

Nhớ chùa nhớ tiếng chuông ngân,

Nhớ sân, nhớ mái, nhớ phần hương bay.

Thân xa nhưng pháp còn đây,

Tâm nương Tam bảo, chùa này trong tâm.

Một nơi thanh tịnh âm thầm,

Không chỉ ở đất, mà nằm trong ta.

Tâm mình bớt động, bớt tà,

Ở đâu cũng có mái nhà pháp thân.

MỤC 155 - 155. KHI NHỚ NGƯỜI THÂN

Người xa lòng vẫn nhớ hoài,
Nhưng thương đâu phải ngày ngày sầu đau.
Có thương thì nguyện cho nhau,
Người nơi phương ấy bớt đau, bớt phiền.
Nhớ người xin giữ tâm hiền,
Không đem nỗi nhớ thành xiềng buộc ta.
Tình thương có tuệ đi qua,
Thì càng sâu sắc, càng xa vẫn lành.

MỤC 156 - 156. KHI NHỚ MỘT NGƯỜI TỪNG THÂN

Ngày xưa gần gũi bao nhiêu,

Hôm nay nhắc lại đã nhiều đổi thay.

Người đi theo nghiệp của người,

Mình đi theo nghiệp, mỗi đời mỗi phương.

Không vì ký ức vấn vương,

Mà đem hiện tại đoạn đường đứng yên.

Người xưa xin chúc bình yên,

Mình nay tiếp bước theo duyên của mình.

MỤC 157 - 157. KHI NGƯỜI CŨ QUAY LẠI

Người xưa trở lại một ngày,
Đừng vì xúc động mở ngay cửa lòng.
Nhìn xem hành động bên trong,
Có điều thay đổi thật không người à?
Tha thì có thể thứ tha,
Nhưng tin lại phải trải qua thời gian.
Từ bi chẳng phải vội vàng,
Trí tuệ là biết rõ ràng bước chân.

MỤC 158 - 158. KHI KHÔNG CÒN TIN AI

Một lần đau khiến lòng khô,
Tưởng ai cũng giống người vô tình rồi.
Nhưng đời đâu hết người thôi,
Một người làm phụ không lỗi cả đời.
Từ nay tin chậm người ơi,
Nhìn lâu hành động rồi lời mới tin.
Giữ lòng không khóa trái tim,
Chỉ thêm trí tuệ để nhìn nhân duyên.

MỤC 159 - 159. KHI ĐƯỢC NGƯỜI KHÁC THƯƠNG

Người thương xin biết tri ân,
Đừng xem điều tốt là phần phải thôi.
Một lời hỏi nhỏ trong đời,
Có khi quý hơn bao lời cao sang.
Có duyên được gặp người lành,
Càng nên trân quý, càng hành tử tế.
Đừng chờ một cuộc chia ly,
Mới hay người cũ từng vì mình thương.

MỤC 160 - 160. KHI MÌNH THƯƠNG QUÁ NHIỀU

Thương người quá sức thành đau,
Cho đi quá mức, về sau mỗi lòng.
Tù bi cần trí bên trong,
Không thì lòng tốt thành vòng buộc ta.
Cho người một chút vừa mà,
Giúp người đứng dậy hơn là cõng đi.
Tình thương có trí từ bi,
Mới nuôi được cả người kia lẫn mình.

MỤC 161 - 161. KHI MÌNH KHÔNG BIẾT NÓI “KHÔNG”

Ai nhờ mình cũng nhận lời,
Sợ người buồn giận, sợ đời trách ta.
Cuối cùng việc chất đầy nhà,
Thân tâm kiệt sức, ai mà chịu thay?
Nói không đúng lúc chẳng sai,
Giới hạn là cách mình tài giữ thân.
Không làm việc vượt quá phần,
Cũng là trách nhiệm với thân tâm mình.

MỤC 162 - 162. KHI SỢ LÀM NGƯỜI KHÁC BUỒN

Mình đâu thể giữ lòng ai,

Bằng cách hy sinh mãi hoài phần mình.

Nói lời chân thật có tình,

Người thương thật sự sẽ nhìn hiểu ra.

Ai buồn vì mình nói “không”,

Không vì thế khiến mình thành người sai.

Từ bi có giới hạn dài,

Mới không biến thiện thành sai về sau.

MỤC 163 - 163. KHI MÌNH BỊ LỢI DỤNG

Cho nhiều rồi thấy lòng đau,

Bởi người chỉ nhận, chẳng sao nghĩ mình.

Đừng vì thế mất nhân tình,

Chỉ là từ đó giữ mình sáng hơn.

Giúp người nhưng phải rõ phần,

Không đưa hết sức cho người dựa luôn.

Một lần tỉnh lại từ buồn,

Là từ trải nghiệm mình vun trí rồi.

MỤC 164 - 164. KHI MÌNH ĐÃ GIÚP QUÁ NHIỀU

Ngày xưa mình giúp hết lòng,

Bây giờ nhìn lại thấy mong quá nhiều.

Không cần hối tiếc những điều,

Tâm lành ngày ấy vẫn yêu thương mà.

Chỉ là từ nay bước qua,

Giúp trong giới hạn, đừng xa chính mình.

Lòng nhân vẫn giữ nguyên tình,

Nhưng thêm trí tuệ để mình bớt đau.

MỤC 165 - 165. KHI NGƯỜI KHÁC QUÊN ƠN

Người quên là nghiệp của người,

Mình nhắc mãi nữa, lòng mình khổ thôi.

Ơn đâu phải món đem đòi,

Cho rồi nếu được, để trôi nhẹ nhàng.

Nhưng quên bài học thì đừng,

Người không biết quý, mình ngưng cho nhiều.

Không thù, không ghét, không yêu,

Chỉ là giữ đúng bao điều nên thôi.

MỤC 166 - 166. KHI MÌNH MUỐN KỂ CÔNG

Mình làm rồi cứ nhắc hoài,
Việc lành dễ hóa thành bài hơn thua.
Cho đi mà muốn người mua,
Bằng lời cảm tạ, còn chưa thật buông.
Nếu mình đã thật lòng thương,
Làm rồi xin để con đường trôi qua.
Nhưng nếu thấy bị người ta,
Lợi dụng lặp lại, thì xa cho lành.

MỤC 167 - 167. KHI NGƯỜI KHÁC KỂ CÔNG VỚI MÌNH

Người nhắc điều họ từng cho,

Mình nghe, biết vậy, đừng lo phản lời.

Có khi họ nhớ phần người,

Mà quên phần nhận trong đời trước sau.

Mình không cần đấu cùng nhau,

Ai cho bao nhiêu, ai đau bao lần.

Giữ tâm không biến nghĩa nhân,

Thành số tính toán từng phần trao đi.

MỤC 168 - 168. KHI TÌNH NGHĨA KHÔNG CÂN

Một người cho mãi thật nhiều,

Một người chỉ nhận, sớm chiều thành quen.

Tình nào thiếu sự hai bên,

Lâu ngày người gánh dễ thêm nặng lòng.

Không cần tính toán chi li,

Nhưng tình lành phải có khi nghĩ nhau.

Người kia không biết trước sau,

Mình nên đặt lại nhịp cầu vừa thôi.

MỤC 169 - 169. KHI MÌNH THẤY NGƯỜI KHÁC ÍCH KỶ

Thấy người chỉ biết phần mình,
Mình buồn vì nghĩ nghĩa tình ở đâu.
Nhưng người sống bởi tâm sâu,
Tập khí họ có từ lâu khó lìa.
Mình không cần ghét người kia,
Chỉ cần biết rõ mà chia khoảng gần.
Không trao hết việc hết phần,
Cho người chưa biết giữ ân với mình.

MỤC 170 - 170. KHI MUỐN THAY ĐỔI NGƯỜI KHÁC

Mình mong người ấy khác đi,
Nhưng tâm họ chẳng vì mình đổi nhanh.
Càng ép, khoảng cách càng thành,
Mình càng mệt mỏi, họ càng lùi xa.
Thôi thì thay phần của ta,
Giữ lời, giữ giới, giữ nhà tâm yên.
Người kia nếu đủ nhân duyên,
Tự nhiên họ đổi, mình phiền làm chi.

MỤC 171 - 171. KHI KHÔNG THỂ THAY ĐỔI AI

Có người mình nói trăm lần,

Họ nghe rồi để, chẳng cần đổi đâu.

Mình càng giảng giải càng đau,

Bởi mong người khác theo câu của mình.

Thôi thì giữ lấy tâm bình,

Người chưa muốn đổi, phần mình buông ra.

Không làm thay nghiệp người ta,

Chỉ trao điều đúng rồi tha họ đi.

MỤC 172 - 172. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC HIỂU

Muốn ai cũng hiểu lòng mình,
Là mong thế giới giống hình trong ta.
Mỗi người nhìn một phía qua,
Đâu ai sống hết đời ta mà tường.
Nói điều cần nói cho thường,
Phần còn lại cứ để đường thời gian.
Người hiểu thì quý nhân duyên,
Người không hiểu được, mình yên mà đi.

MỤC 173 - 173. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC CÔNG NHẬN

Mình làm mong tiếng người khen,
Không nghe thì thấy lòng chen nỗi buồn.
Ấy là tâm vẫn còn mong,
Người trao xác nhận mới xong việc mình.
Làm lành rồi giữ tâm bình,
Người hay không biết, lòng mình vẫn trong.
Không cần tiếng vỗ tay đông,
Việc lành tự nó đã xong nghĩa lành.

MỤC 174 - 174. KHI MÌNH MUỐN ĐƯỢC NHỚ

Mình từng ở đó rất lâu,

Từng cho rất nhiều, từng đau cùng người.

Một ngày họ bước xa rồi,

Không còn nhắc tới, mình thời chạnh tâm.

Nhưng người nhớ được bao năm?

Trí người hữu hạn, tháng năm đổi dần.

Mình cho xin giữ phần nhân,

Đừng mong ký ức người cần giữ ta.

MỤC 175 - 175. KHI MÌNH BỊ QUÊN TRONG DỊP QUAN TRỌNG

Người xa được gọi về đông,

Người gần ngày trước lại không được mời.

Buồn vì vị trí trong đời,

Hóa ra chẳng giống điều mình từng mong.

Thấy rồi đừng trách trong lòng,

Chỉ cần đặt lại khoảng vòng nghĩa thân.

Không thù, không giận, không phân,

Chỉ thôi kỳ vọng như lần trước đây.

MỤC 176 - 176. KHI CẢM THẤY MÌNH KHÔNG QUAN TRỌNG VỚI AI

Có khi mình đặt người cao,
Còn mình trong họ chỉ vào một bên.
Đau vì hai phía không cân,
Nhưng đau cũng giúp mình phân rõ lòng.
Không cần xin vị trí trong,
Người thương sẽ tự biết mong giữ mình.
Người xem mình nhẹ nghĩa tình,
Mình lui một bước, giữ mình an thôi.

MỤC 177 - 177. KHI MÌNH ĐÃ TỪNG HY SINH

Hy sinh ngày ấy là mình,

Do lòng thương mến, do tình lúc kia.

Không cần tự trách làm chi,

Ngày nay hiểu khác, bước đi khác rồi.

Điều xưa đã chọn xong thôi,

Không đem quá khứ trách người, trách ta.

Bài học còn lại quý mà,

Từ nay cho đúng, đừng xa chính mình.

MỤC 178 - 178. KHI MÌNH HỐI HẬN VÌ ĐÃ CHO QUÁ NHIỀU

Cho rồi tiếc lại thêm đau,
Nhưng ngày ấy chính mình đâu bị ép.
Tâm thương nên mới đem cho,
Hôm nay nhìn lại hiểu thêm một phần.
Không cần hối tiếc quá thân,
Chỉ cần từ đó biết phân rõ ràng.
Cho người trong sức bình an,
Không đem lòng tốt làm ngang kiệt mình.

MỤC 179 - 179. KHI MÌNH ĐÃ TỪNG BỊ BỎ LẠI

Ngày xưa bị bỏ giữa đường,

Tự mình xoay sở, tự thương lấy mình.

Đau rồi mới thấy chân tình,

Không phải ai cũng đồng hành tới nơi.

Bây giờ gặp lại người ơi,

Đừng đem quá khứ thành lời oán than.

Chỉ là từ đó rõ ràng,

Không giao đời sống cho bàn tay kia.

MỤC 180 - 180. KỆ KẾT CHẶNG 101-180

Ngày qua đã dạy bao điều,
Người thương, người phụ, sớm chiều đều duyên.
Có người cho hiểu bình yên,
Có người cho biết nỗi phiền từ đâu.
Nương lời Phật dạy thật sâu,
Quay về nhìn lại niệm đầu trong tâm.
Không đem chuyện cũ âm thầm,
Làm xiềng buộc lấy tháng năm đời mình.
Duyên lành thì biết tri ân,
Duyên đau thì học một phần trí hơn.
Người đi xin chớ dối hờn,
Người còn xin giữ nghĩa nhân nhẹ nhàng.
Việc cần thì bước rõ ràng,
Việc qua thì để cuối làng gió bay.
Có thân, có pháp hôm nay,
Còn ngày tỉnh thức, còn ngày để tu.
Một đời chẳng cầu hơn ai,
Chỉ cầu mỗi bước bớt sai trong lòng.
Bớt sân, bớt chấp, bớt mong,
Thêm tâm từ ái, thêm dòng trí soi.
Nương kinh, nương giới mà thôi,
Không đem cái ngã đứng ngồi trước kinh.
Nói điều mình hiểu chân tình,
Điều chưa hiểu hết, cúi mình học thêm.
Người nghe nhận được bình yên,
Một câu đem được về liền thực hành.
Ấy là pháp đã hóa thành,
Đời thường, hơi thở, bếp quanh, lời chào.

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

BỘ KỆ TÂM SỰ NƯƠNG LỜI PHẬT

PHẬT PHÁP ỨNG DỤNG TRONG ĐỜI SỐNG

BÀI 181-260

MỤC 181 - 181. KHI TÂM CÒN MUỐN GIỮ CHUYỆN CŨ

Chuyện xưa đã khuất lâu rồi,
Mà tâm cứ gọi từng hồi trở sang.
Người kia có thể đã an,
Còn mình ôm mãi ngỡ ngàng năm xưa.
Biết rằng ký ức chẳng chừa,
Nhưng mình có thể không đưa nó về.
Mỗi lần chuyện cũ tràn trề,
Nhìn thôi rồi để gió về cuối sông.
Không cần xóa sạch trong lòng,
Chỉ cần đừng để nó vòng trói ta.
Chuyện qua xin cứ đi qua,
Tâm mình giữ chỗ cho hoa hôm nay.

MỤC 182 - 182. KHI CÒN TIẾC MỘT NGƯỜI

Tiếc người từng ở bên ta,
Tiếc câu chưa nói, tiếc nhà ngày xưa.
Nhưng đời như nắng rồi mưa,
Có gì giữ mãi cho vừa ý đâu.
Tiếc thì biết có niềm đau,
Nhưng đừng biến tiếc thành câu giữ người.
Người đi theo nghiệp cuộc đời,
Mình còn đoạn khác để thời bước sang.
Thương nhau xin giữ nhẹ nhàng,
Không đem quá khứ buộc ngang tương lai.
Một người từng quý hôm nào,
Biết ơn rồi để người vào bình yên.

MỤC 183 - 183. KHI TÌNH CẢM KHÔNG CÒN NHƯ CŨ

Ngày xưa gần gũi như nhà,
Hôm nay nói chuyện đã xa một tầng.
Không cần hỏi mãi vì sao,
Duyên đời thay đổi, lòng nào đứng yên?
Mình còn giữ chút ân duyên,
Không vì khoảng cách mà phiền thêm nhau.
Có khi ít nói về sau,
Lại là cách giữ tình sâu nhẹ nhàng.
Không cần cố níu thời vàng,
Chỉ cần đừng để tình thành oán sân.
Người xưa còn chút nghĩa nhân,
Thì mình trân trọng, chẳng cần như xưa.

MỤC 184 - 184. KHI KHÔNG ĐƯỢC ĐỐI XỬ NHƯ MÌNH MONG

Mình trao hết cả chân tình,
Nên mong người cũng như mình mà trao.
Nhưng đâu phải hết người nào,
Cũng mang một cách thương sao giống mình.
Biết rồi bớt trách nghĩa tình,
Không đem kỳ vọng đóng đinh trong lòng.
Mình cho vì chính tâm trong,
Người kia đáp lại bao dòng tùy duyên.
Thương người nhưng giữ bình yên,
Đừng đem cách sống người bên làm sâu.
Cho đi rồi giữ tâm sâu,
Không mong đối lại, nhẹ đầu hơn thôi.

MỤC 185 - 185. KHI MÌNH CỨ NHỚ CÔNG MÌNH ĐÃ LÀM

Ngày xưa mình giúp rất nhiều,
Nhớ hoài đôi lúc thành điều nặng tâm.
Việc lành đã gieo âm thầm,
Đừng đem công cũ để cãm người ta.
Nếu người biết nhớ thì là,
Một duyên đẹp đẽ trong nhà nghĩa nhân.
Nếu người không nhớ bao phần,
Mình thêm bài học để phân lần sau.
Công xưa xin đặt xuống mau,
Giữ tâm cho nhẹ, giữ đầu cho yên.
Cho rồi nếu vẫn náo phiền,
Thì mình chưa thật buông duyên đã làm.

MỤC 186 - 186. KHI MÌNH CẢM THẤY BỊ XEM THƯỜNG

Người kia một giọng coi thường,
Làm mình chạnh cả đoạn đường trong tâm.
Nhưng lời người chỉ một phần,
Không sao định được giá thân của mình.
Nếu mình sống thật, sống lành,
Thì đâu cần họ xác minh điều này.
Người chê, mình vẫn hôm nay,
Giữ lòng ngay thẳng, bước ngay đường mình.
Không cần hạ họ xuống thấp,
Để mình đứng lại cho cao hơn người.
Giá mình không bởi miệng đời,
Mà do cách sống một thời lâu lâu.

MỤC 187 - 187. KHI CẢM THẤY MÌNH CHO NHIỀU HƠN NHẬN

Một bên cứ mãi đưa tay,
Một bên cứ nhận ngày ngày thành quen.
Tình như chiếc võng hai bên,
Một đầu kéo mãi, đầu kia sẽ nghiêng.
Không cần cân đếm thiệt hơn,
Nhưng cần biết chỗ bắt cân trong đời.
Nếu mình luôn phải là người,
Gánh phần nhiều nhất, lâu rồi sẽ đau.
Thương thì thương có trước sau,
Quan tâm đôi phía mới sâu nghĩa tình.
Không cần ngang hết mọi phần,
Chỉ cần biết nghĩ cho nhau là lành.

MỤC 188 - 188. KHI MÌNH MUỐN NGƯỜI KHÁC NHỚ ƠN

Ơn đâu buộc được lòng người,
Mình làm thì biết, đất trời cũng hay.
Người quên có thể một ngày,
Bởi tâm họ khác, bởi đời họ xa.
Nếu cứ đòi họ nhớ ta,
Thì mình lại tự dựng nhà mong cầu.
Cho đi mà vẫn cúi đầu,
Không cần nhắc lại, lòng sâu mới lành.
Nhưng nếu người cứ dựa lâu,
Thì mình dừng lại, chẳng đau nghĩa gì.
Từ bi không phải cứ đi,
Cho người mãi mãi phần mình phải mang.

MỤC 189 - 189. KHI MÌNH MUỐN NÓI HẾT MỌI CHUYỆN CŨ

Có khi muốn kể thật dài,
Cho người hiểu hết những ngày mình đau.
Nhưng lời kể mãi về sau,
Có khi chỉ khiến vết đau thêm dày.
Chọn điều cần nói hôm nay,
Nói cho rõ việc, đừng bày trăm năm.
Một chuyện một cảm trong tâm,
Một điều giới hạn, rồi ngấm bước đi.
Không cần kể hết làm gì,
Người muốn hiểu thật, ít lời cũng thông.
Người không muốn hiểu trong lòng,
Trăm trang kể nữa vẫn vòng thế thôi.

MỤC 190 - 190. KHI CẦN ĐẶT GIỚI HẠN

Giới đâu chỉ ở cửa thiền,

Giới còn là biết điều gì nên ngưng.

Ai nhờ vượt quá sức mình,

Biết từ chối lại cũng gìn tâm thân.

Ai vào quá sâu đời mình,

Biết lùi một bước để gìn khoảng an.

Ai đem chuyện cũ rồi ren,

Mình nghe vừa đủ, rồi đem trả người.

Giới hạn chẳng phải xa vời,

Là cho tình nghĩa một nơi đứng lành.

Gần quá dễ hóa mong manh,

Xa vừa lại giữ được thành lâu hơn.

MỤC 191 - 191. KHI THƯƠNG MÀ PHẢI LÙI LẠI

Thương người chẳng phải gần luôn,
Có khi lùi lại mới thương đúng phần.
Gần mà sinh mãi oán sân,
Thì gần đâu có làm nhân tốt gì.
Xa nhau một chút từ bi,
Để lòng nguội lại, để suy nghĩ lành.
Duyên nào còn hợp thì gần,
Duyên nào nên cách, cũng phần biết tu.
Không vì xa cách mà thù,
Không vì thương nhớ mà ngu kéo về.
Lùi ra một bước nhẹ ghê,
Có khi cứu được cả bề nghĩa nhân.

MỤC 192 - 192. KHI MÌNH KHÔNG CÒN MUỐN GIÚP NHƯ TRƯỚC

Ngày xưa mình giúp hết lòng,
Hôm nay mỏi quá, chẳng mong làm nhiều.
Không cần tự trách một điều,
Lòng người cũng có sớm chiều đổi thay.
Giúp người cần sức hôm nay,
Nếu thân đã cạn, nghỉ ngay cũng lành.
Tù bi không phải hi sinh,
Đến khi kiệt quệ chính mình chẳng an.
Giúp trong khả năng nhẹ nhàng,
Không làm vượt sức, không mang nợ lòng.
Ngày sau khi đủ sức trong,
Mình còn có thể mở vòng tay ra.

MỤC 193 - 193. KHI MÌNH MỆT VÌ NGHE QUÁ NHIỀU CHUYỆN

Người này kể khổ người kia,
Tâm mình nghe mãi thành chia mấy phần.
Thương người nhưng cũng cần ngưng,
Nếu không lòng mệt, thân dần yếu đi.
Nghe xong xin gửi từ bi,
Không đem câu chuyện đi về cùng ta.
Mỗi người có nghiệp đường xa,
Mình đâu gánh hết chuyện nhà thế gian.
Lắng nghe cũng phải có ngăn,
Để lòng còn chỗ cho an quay về.
Từ bi có tuệ chở che,
Mới không biến thiện thành bề mỗi tâm.

MỤC 194 - 194. KHI NGƯỜI KHÁC MUỐN ĐƯỢC NGHE MÃI

Có người chỉ muốn được nghe,
Được mình an ủi, được che nỗi lòng.
Nhưng rồi năm tháng cứ vòng,
Nỗi đau không đổi, chỉ mong kể hoài.
Thương người phải chỉ đường ngay,
Không chỉ xoa dịu mỗi ngày là xong.
Hỏi xem họ muốn ra dòng,
Hay chỉ muốn kể cho lòng nhẹ thôi.
Nếu muốn thoát khổ thật rồi,
Phải nhìn cái chấp, phải soi phần mình.
Pháp đâu chỉ để tâm tình,
Pháp là con đường chuyển mình bước ra.

MỤC 195 - 195. KHI MÌNH MUỐN CỨU HẾT MỌI NGƯỜI

Thấy ai khổ cũng muốn nâng,
Thấy ai buồn cũng muốn phần gánh thay.
Nhưng thân một kiếp hôm nay,
Làm sao cứu hết muôn loài quanh ta.
Mình làm phần nhỏ thôi mà,
Nói điều đúng lúc, trao qua lời lành.
Người kia phải tự bước chân,
Không ai đi hộ hành trình họ đâu.
Thương người nhưng chớ quá cầu,
Cứu ai cũng phải đúng đầu đúng duyên.
Không duyên thì chỉ gieo hiễn,
Rồi thôi đặt xuống, giữ yên lòng mình.

MỤC 196 - 196. KHI CẢM THẤY MÌNH PHẢI CÓ TRÁCH NHIỆM VỚI MỌI NGƯỜI

Ai buồn mình cũng lo theo,
Ai đau mình cũng muốn đeo vào lòng.
Cuối ngày vai nặng chất chồng,
Mà đâu phải hết việc trong phần mình.
Phân ra trách nhiệm cho mình,
Việc nào của họ, việc mình khác nhau.
Mình trao phương pháp thật sâu,
Còn đi hay đứng, người sau tự làm.
Không ôm cả cõi thế gian,
Một thân sao chịu muôn vàn nỗi đau.
Từ bi biết giới trước sau,
Mới đi được hết đường dài thiện tâm.

MỤC 197 - 197. KHI MÌNH CỨ LO CHUYỆN CHƯA TỚI

Mai chưa đến đã lo rồi,
Lo thêm mười chuyện chưa hồi xảy ra.
Tâm đi xa quá thân ta,
Ngồi đây mà đã sống qua tháng ngày.
Quay về hơi thở hôm nay,
Việc nào chưa tới, đừng bày trong tâm.
Đến thì xử lý âm thầm,
Chưa đến thì để thời gian đưa vào.
Lo đâu làm chuyện thấp cao,
Chỉ làm hiện tại lao đao thêm phần.
Một ngày sống đúng trong thân,
Đủ hơn sống trước mười lần ngày mai.

MỤC 198 - 198. KHI LO VỀ VẬT CHẤT

Có thời dư dả an nhàn,
Có khi hoàn cảnh đổi sang thiếu phần.
Đời như con nước lên dần,
Rồi khi rút xuống, đâu cần oán than.
Lo thì vẫn phải tính toán,
Nhưng đừng để lo xé tan tâm mình.
Có bao nhiêu liệu cho mình,
Ăn vừa, sống đủ, giữ gìn thân tâm.
Ngày mai duyên có thể nâng,
Hôm nay chưa thuận, không rằng đời xong.
Tài vật có đến có không,
Giữ tâm vững được mới mong lâu dài.

MỤC 199 - 199. KHI NHỚ THỜI ĐỦ ĐẦY

Ngày xưa cần gì cũng xong,
Muốn gì cũng dễ, lòng không phải phiền.
Bây giờ duyên đổi ít nhiều,
Nhìn về ngày cũ thấy điều chạnh tâm.
Nhưng xưa đâu đứng âm thầm,
Thời gian đã chuyển, duyên phần khác đi.
Giữ ngày cũ để tri ân,
Đừng dùng nó đánh hiện thân hôm nay.
Ngày nay tuy chẳng đủ đầy,
Mình còn hơi thở, còn ngày để tu.
Có khi thiếu chút vật du,
Lại cho mình học chữ “đủ” sâu hơn.

MỤC 200 - 200. KHI HỌC CHỮ BIẾT ĐỦ

Đủ đâu phải chẳng cần gì,

Đủ là biết mức mình đi tới đâu.

Ăn vừa, mặc đủ, nghỉ sâu,

Không đem ham muốn kéo đầu chạy xa.

Có thêm thì biết ơn mà,

Chưa thêm thì vẫn sống qua nhẹ nhàng.

Tâm không thiếu mãi lang thang,

Ấy là tài sản không ai lấy rồi.

Biết đủ chẳng khiến mình lười,

Chỉ làm tham muốn bớt lời tâm mình.

Có làm vẫn cố chân tình,

Nhưng không lấy có làm mình giá đời.

MỤC 201 - 201. KHI VẬT CHẤT LÀM TÂM DAO ĐỘNG

Có tiền thì thấy lòng yên,
Thiếu đi một chút lại phiền cả tâm.
Nếu an chỉ dựa vật thân,
Thì an ấy dễ âm thầm đổi thay.
Tập an ngay giữa hôm nay,
Có thì biết quý, thiếu thì liệu xoay.
Không vì một khoản chưa đầy,
Mà quên thân vẫn còn ngày thở ra.
Phật đâu dạy bỏ việc nhà,
Chỉ dạy đừng để tham qua làm mình.
Lo sao cho đúng, cho mình,
Rồi tâm vẫn giữ một bình yên riêng.

MỤC 202 - 202. KHI MÌNH SO SÁNH NGÀY XƯA VÀ BÂY GIỜ

Ngày xưa tốt đẹp bao nhiêu,
Bây giờ khác hẳn, lòng nhiều tiếc thương.
Nhưng đời đâu phải một đường,
Mãi mang hình cũ qua từng tháng năm.
So hoài chỉ khổ âm thầm,
Bởi mình đem cũ cân phần hôm nay.
Mỗi thời một nghiệp, một tay,
Một bài học khác trong ngày đời ta.
Ngày xưa xin giữ làm hoa,
Hôm nay xin sống thật là hôm nay.
Mai sau đâu biết đổi thay,
Chỉ cần hiện tại bước ngay cho lành.

MỤC 203 - 203. KHI CẢM THẤY MÌNH ĐI XUỐNG

Có khi nhìn cảnh hôm nay,
Tưởng mình đi xuống, chẳng hay đời vòng.
Mất đi một chút bên ngoài,
Có khi bên trong lại dài trường hơn.
Đừng dùng vật chất làm cân,
Đo xem đời mình đã gần hay xa.
Có khi bớt một mái nhà,
Lại thêm một bước nhìn ra chính mình.
Có khi bớt chuyện phù vinh,
Lại thêm thời gian giữ gìn đạo tâm.
Đi xuống hay bước vào trong,
Nhiều khi khác biệt chỉ trong cái nhìn.

MỤC 204 - 204. KHI CẢM THẤY MÌNH CHẬM HƠN NGƯỜI KHÁC

Người ta đi trước thật xa,
Mình còn lững thững đường qua chưa cùng.
Nhưng mỗi người mỗi bước chân,
Đâu cần chạy giống để bằng người ta.
Chậm mà đúng hướng cũng là,
Hơn nhanh mà lạc đường xa chẳng về.
Đừng đem tốc độ người kia,
Làm roi thúc lấy đôi kia chân mình.
Đi sao cho đủ sức sinh,
Ngày mai còn bước, thân mình còn an.
Đường tu quý ở bền gan,
Không nằm ở chuyện ai sang trước mình.

MỤC 205 - 205. KHI SỢ MÌNH KHÔNG KỊP

Tuổi đời cứ thế qua nhanh,
Mình lo chưa kịp hoàn thành bao điều.
Nhưng lo chẳng khiến sớm chiều,
Dài thêm một phút, bớt điều vô thường.
Hôm nay làm việc cần làm,
Đừng ôm tất cả rồi càng chậm đi.
Một bước thật chắc từ bi,
Còn hơn mười bước chỉ vì sợ thôi.
Kịp hay không, duyên cuộc đời,
Phần mình là sống trọn thời hiện nay.
Một ngày làm được việc ngay,
Ấy là chẳng phụ một ngày được sinh.

MỤC 206 - 206. KHI CÓ QUÁ NHIỀU DỰ ÁN

Việc này chưa hết việc kia,
Ý tưởng nối tiếp thành chia trăm đường.
Tâm mình cứ muốn mở luôn,
Cuối ngày mới thấy đoạn nào cũng dang.
Chọn ra một việc rõ ràng,
Làm cho trọn trước, rồi sang việc này.
Nhiều không bằng đúng hôm nay,
Một phần hoàn chỉnh còn hay hơn nhiều.
Đường dài gom bởi từng chiều,
Từng trang, từng mục, từng điều làm xong.
Không cần dựng hết một vòng,
Mỗi ngày một khối, lâu rồi thành kho.

MỤC 207 - 207. KHI LÀM WEBSITE HAY VIẾT SÁCH

Một trang viết đúng tâm mình,
Có khi quý hơn trăm hình trang hoàng.
Nội dung phải thật rõ ràng,
Người vào tìm được đường sang thực hành.
Kính làm gốc, pháp làm cành,
Đời thường làm đất cho lành rễ sâu.
Không cần cái ngã đứng đầu,
Tên người chỉ để ghi câu biên thành.
Website nếu giúp người hành,
Thì trang điện tử cũng thành pháp môn.
Người tìm một chữ đang buồn,
Gặp ngay bài đúng, nhẹ luôn trong lòng.

MỤC 208 - 208. KHI SOẠN BÀI GIẢNG

Nói sao cho rõ từ đầu,
Từ nào khó hiểu, giải sâu từng phần.
Nguồn kinh ghi đúng cho mình,
Rồi đem đối chiếu đời mình hôm nay.
Nói xong phải có đường ngay,
Người nghe biết được ngày này làm chi.
Pháp không chỉ để nghe ghi,
Pháp là phương pháp bước đi thật lòng.
Một bài có gốc có dòng,
Có kinh, có nghĩa, có vòng ứng tâm.
Người nghe mang được âm thầm,
Một câu áp dụng, bài thành có duyên.

MỤC 209 - 209. KHI MÌNH KHÔNG THUỘC KINH

Không thuộc hết chẳng đáng lo,
Quan trọng mình biết tra cho đúng nguồn.
Nói điều chưa chắc thì đừng,
Cứ xem lại kinh rồi dùng mới yên.
Biết mình chưa biết là hiền,
Còn hơn nhớ lộn rồi truyền sai kinh.
Khiêm cung giữ lấy tâm mình,
Điều nào chưa rõ, nói mình chưa tường.
Người nghe càng quý con đường,
Khi người chia sẻ biết nhường cho kinh.
Không cần tỏ vẻ thông minh,
Chân thành và đúng đã thành quý hơn.

MỤC 210 - 210. KHI ĐỌC BÀI TRÊN LIVESTREAM

Đọc bài đâu phải điều sai,
Nhưng đọc sao để lời bay vào lòng.
Hiểu rồi mới nói cho thông,
Mắt nhìn vài ý, tâm vòng giải ra.
Đừng đọc như máy đi qua,
Hãy đưa trải nghiệm đời ta vào cùng.
Kính làm cột trụ bên trong,
Lời mình là nhịp cầu cùng người nghe.
Người nghe chẳng cần mình khoe,
Chỉ cần thấy rõ lối về thực hành.
Đọc ít, hiểu kỹ, nói lành,
Ấy là cách biến văn thành pháp trao.

MỤC 211 - 211. KHI SỢ NGƯỜI TA NÓI MÌNH CHỈ ĐỌC

Người chê “ai đọc chẳng hay”,

Mình nghe rồi thử xem ngay phần mình.

Nếu mình chỉ đọc văn minh,

Thì cần hiểu kỹ để trình bày sâu.

Không cần cãi lại câu đâu,

Lấy điều góp ý làm cầu tiến lên.

Ngày sau bài vẫn ở bên,

Nhưng mình nhìn ý rồi đem giảng liền.

Người nghe sẽ thấy tự nhiên,

Khi câu chữ hóa kinh nghiệm đời mình.

Không cần chứng tỏ thông minh,

Chỉ cần hiểu thật, nói mình điều lành.

MỤC 212 - 212. KHI PHẢI GIẢNG MÀ ĐANG MỆT

Mệt rồi giảng dễ vòng quanh,
Tâm không đủ sáng, lời thành dài thêm.
Hôm nào sức yếu người ơi,
Chọn câu hỏi ngắn, đọc bài kệ thôi.
Không cần cố giảng ba giờ,
Một giờ sâu sắc còn hơn mỗi lòng.
Giữ thân để pháp được trong,
Giữ tâm để tiếng mình không nặng nề.
Người nghe cũng quý mình ghê,
Khi mình biết đủ, biết về nghỉ thân.
Hoằng pháp đâu phải một lần,
Đường dài cần sức, cần phần điều hòa.

MỤC 213 - 213. KHI MUỐN NGƯỜI KHÁC CHIA SẺ ĐỂ MÌNH ĐỖ NÓI

Cho người chia sẻ là hay,
Nhưng mỗi người nói vừa tay thời gian.
Một người nói mãi miên man,
Thì phòng mệt mỏi, chủ càng mệt thêm.
Nhiều người nói ngắn êm đềm,
Mình còn được nghỉ, phòng thêm sinh động.
Ba phút kể, một câu mong,
Rồi mình giải đáp, thế là vừa xong.
Không cần ai giữ cả vòng,
Từ bi phải có công bằng cùng nhau.
Ai cũng có thể lên trao,
Nhưng rồi nhường lại người sau một phần.

MỤC 214 - 214. KHI MỘT NGƯỜI CHIẾM MIC QUÁ LÂU

Người hiền mình quý đã lâu,
Nên khi họ kể, mình đâu nỡ dừng.
Nhưng phòng còn biết bao phần,
Người ngồi chờ mãi cũng dần rời đi.
Thương người phải có từ bi,
Với cả đại chúng chứ gì riêng ai.
Nhẹ nhàng xin phép dừng ngay,
“Chốt câu hỏi chính, rồi mai kể thêm.”
Không làm ai mất êm đêm,
Mà phòng giữ được nhịp thêm nhẹ nhàng.
Biết dừng đúng lúc rõ ràng,
Cũng là một cách giữ hàng nghĩa chung.

MỤC 215 - 215. KHI CÓ NGƯỜI GIẬN RỒI RỜI PHÒNG

Người đi vì thấy không vui,
Mình đừng tự trách rồi lui tinh thần.
Xem xem điều chỉnh phần cần,
Nếu phòng thiếu nhịp thì lần sửa ngay.
Người đi có thể hôm nay,
Ngày mai đủ duyên lại quay trở vào.
Mình không giữ hết người nào,
Chỉ cần giữ chất thanh cao của phòng.
Lấy pháp làm gốc bên trong,
Công bằng, rõ ý, không vòng chuyện riêng.
Người hợp sẽ ở tự nhiên,
Người chưa hợp lắm, tùy duyên bước rồi.

MỤC 216 - 216. KHI MUỐN GIỮ CHẤT RIÊNG CỦA PHÒNG LIVE

Phòng mình không chỉ tâm tình,
Mà từ câu chuyện nhìn mình học tu.
Kể ngắn, hỏi rõ, giải đủ,
Nương lời Phật dạy, chỉ đường thực hành.
Nói sao cho dứt, cho lành,
Không vòng mơ hồ, không thành kể chơi.
Một câu nghe được người ơi,
Ngày về áp dụng, ấy lời có công.
Chất riêng nằm ở bên trong,
Pháp đi vào việc, chứ không nói suông.
Người nghe thấy rõ con đường,
Ấy là lý do họ thường quay vô.

MỤC 217 - 217. KHI KHÔNG CÓ CÂU HỎI TRONG LIVE

Phòng yên đâu phải hết duyên,
Mở trang kệ nhỏ đọc liền vài câu.
Một lời tâm sự thật sâu,
Từ đó dẫn tới pháp đâu rất gần.
Đọc rồi giải nghĩa từng phần,
Người nghe lại mở câu cần hỏi thêm.
Phòng yên hóa buổi êm đêm,
Không cần ép hỏi, vẫn đem pháp lành.
Có khi chính lúc yên thanh,
Một bài kệ chạm tâm thành rất sâu.
Người nghe chẳng nói một câu,
Nhưng đem câu ấy về sau sống cùng.

MỤC 218 - 218. KHI ĐỌC KỆ TRÊN LIVESTREAM

Kệ hay không chỉ ở vắn,
Mà câu phải chạm đúng phần người đau.
Một lời như nước qua cầu,
Nghe rồi thấy nhẹ, thấy đâu đường về.
Lục bát mềm tựa câu quê,
Gần như lời mẹ vỗ về năm xưa.
Pháp vào bằng tiếng gió mưa,
Người nghe dễ nhớ, dễ đưa vào đời.
Đọc sao cho chậm người ơi,
Để từng chữ có khoảng trời thấm tâm.
Kệ xong đừng một chút thăm,
Rồi mình giải pháp, lời nằm rất sâu.

MỤC 219 - 219. KHI LẤY Ý KINH LÀM THƠ

Lời kinh xin giữ làm nguồn,
Thơ là diễn ý, chẳng luôn thành kinh.
Điều nào nguyên chữ Phật minh,
Thì ghi rõ nguồn để mình kính tôn.
Điều nào chuyển ý thành văn,
Ghi là “kệ diễn” cho phần phân minh.
Như vậy vừa đẹp vừa lành,
Không đem lời mình nhận thành Phật ngôn.
Kinh làm gốc rễ trường tồn,
Kệ như hoa nở bên nguồn pháp sâu.
Người nghe vừa nhớ câu đầu,
Vừa không nhầm lẫn nguồn đầu của lời.

MỤC 220 - 220. KHI DẠY NGƯỜI TA BUÔNG

Đừng chỉ bảo “hãy buông đi”,
Người đang đau khổ biết gì để buông?
Phải soi cái chấp trong nguồn,
Chấp người, chấp ý, chấp mong, chấp quyền.
Thấy rồi mới có đường yên,
Biết điều đang giữ mới liền thả ra.
Buông không phải xóa chuyện qua,
Mà thôi bắt nó điều khiển hôm nay.
Một bước thực hành thật ngay,
Giảm xem, giảm nhớ, giảm dây liên hồi.
Buông bằng hành động người ơi,
Không chỉ bằng miệng nói rồi để nguyên.

MỤC 221 - 221. KHI DẠY NGƯỜI TA NHẪN

Nhẫn đâu là nuốt hết đau,

Để người lấn mãi trên đầu của ta.

Nhẫn là tâm chẳng sân qua,

Nhưng việc cần nói vẫn là nói ngay.

Giới hạn phải có hôm nay,

Sai thì ngăn lại, không lay ác lòng.

Không trả đũa, chẳng chất chồng,

Nhưng không để họ tiếp vòng làm đau.

Nhẫn là trí sáng đi đầu,

Không sân nhưng vẫn biết đâu đúng sai.

Giữ tâm không độc trong ngoài,

Ấy là nhẫn thật, chẳng ai bắt mình.

MỤC 222 - 222. KHI DẠY VỀ THA THỨ

Tha đâu nghĩa phải gần nhau,
Tha là thôi giữ nỗi đau thành thù.
Có khi đường cũ mình từ,
Không quay trở lại nhưng từ tâm an.
Không cầu người phải gian nan,
Không mong họ khổ để ngang với mình.
Tha người là giải tâm mình,
Khỏi căn ngục oán do mình dựng lên.
Tin lại thì phải có nền,
Hành vi lâu dài mới nên niềm tin.
Tha là việc của tâm mình,
Còn gần hay cách, trí mình quyết phần.

MỤC 223 - 223. KHI DẠY VỀ NHÂN QUẢ

Nhân nào quả ấy không sai,
Nhưng đừng dùng nghiệp để ai dọa người.
Nói nhân quả để người soi,
Biết mình gieo gì, sửa rồi hôm nay.
Không cần đoán họa tương lai,
Không cần kết luận ai này nghiệp kia.
Nhân quả trước hết mình chia,
Ngay thân, khẩu, ý mình kia đang làm.
Một lời thiện, một việc lành,
Một tâm bớt hại, đã thành nhân ngay.
Đừng chờ quả lớn sau này,
Gieo điều tốt trước trong ngày hiện thân.

MỤC 224 - 224. KHI DẠY VỀ NGHIỆP

Nghiệp đâu số phận đóng rồi,
Nghiệp là hành động của người thân tâm.
Có nhân cũ trở âm thầm,
Nhưng nhân mới vẫn mình cầm hôm nay.
Hiếu nghiệp không để buông tay,
Mà là biết chỗ đổi ngay việc làm.
Nói lành, nghĩ thiện, chăm tâm,
Mỗi ngày đang đổi đường nằm về sau.
Đừng nói “nghiệp vậy” rồi đau,
Dùng như cái cối cúi đầu chịu thôi.
Có phần mình sửa được rồi,
Phần chưa đổi được, học thời chấp an.

MỤC 225 - 225. KHI DẠY VỀ VÔ THƯỜNG

Vô thường không để mình buồn,
Mà cho mình biết quý luôn hôm nay.
Người thương còn ở trong tay,
Thì thương cho trọn, đừng bày lạnh lòng.
Sức còn thì giữ thủy chung,
Việc lành làm được, đừng dùng chữ mai.
Hoa đang nở đẹp hôm nay,
Biết rằng sẽ tàn, càng hay quý hoa.
Vô thường dạy sống sâu xa,
Không chờ mất mới xót xa nghĩa tình.
Còn nhau tử tế chân mình,
Mai duyên có đổi, lòng mình chẳng ân.

MỤC 226 - 226. KHI DẠY VỀ KHỔ

Khổ đâu chỉ bởi cảnh ngoài,

Khổ còn do cách tâm này nắm theo.

Một việc xảy đến chẳng nhiều,

Mình thêm mong, ghét, thành điều khổ hơn.

Tìm khổ phải thấy cái nguồn,

Điều gì đang chấp, đang mong phải là?

Thấy nguyên nhân ở trong ta,

Mới mong có cửa bước ra nỗi buồn.

Khổ là sự thật phải tường,

Không để bị quan, mà nhường trí soi.

Biết khổ, biết gốc người ơi,

Biết đường chấm dứt, mới thời học tu.

MỤC 227 - 227. KHI DẠY VỀ TẬP ĐẾ

Khổ này chẳng đến không nguyên,
Có nhân tích tụ, có duyên nổi vào.
Ái tham, chấp thủ lao xao,
Mong người, mong cảnh phải sao ý mình.
Tập là nguồn gốc phát sinh,
Không soi cái gốc, chỉ nhìn cành đau.
Một ngày chuyện khác tới sau,
Gốc còn thì khổ lại đầu nảy lên.
Tu là tìm đúng cái then,
Ái đâu, chấp đó, mở liền bằng tu.
Không cần sửa hết thiên thu,
Chỉ cần thấy gốc, công phu đi vào.

MỤC 228 - 228. KHI DẠY VỀ DIỆT ĐẾ

Có khổ thì có đường ngưng,
Không ai buộc phải suốt đời khổ đau.
Khi nhân bám chấp lắng sâu,
Quả đau cũng bớt, lòng đau nhẹ ra.
Diệt đâu nghĩa trốn thế gian,
Mà tâm không bị buộc ngang bởi đời.
Cảnh còn thay đổi người ơi,
Nhưng lòng không chạy theo lời cảnh xô.
Một ngày bớt chấp bớt lo,
Đã là nếm chút tự do trong lòng.
Diệt là khi lửa bớt hồng,
Tâm không còn bị bụi vòng đốt thêm.

MỤC 229 - 229. KHI DẠY VỀ ĐẠO ĐẾ

Muốn ra khỏi khổ phải đi,
Không chỉ nghe biết rồi thì để nguyên.
Đạo là con đường hiện tiền,
Chánh kiến, chánh niệm, chánh ngôn, chánh hành.
Từng phần đem xuống đời thường,
Nói sao cho đúng, sống đường thiện ngay.
Mỗi ngày một bước trong tay,
Đường xa cũng bởi từng ngày bước qua.
Phật trao bản đồ cho ta,
Không ai đi hộ đường xa của mình.
Đạo là thực hành chân tình,
Không là lý thuyết treo hình trên cao.

MỤC 230 - 230. KHI DẠY VỀ CHÁNH KIẾN

Thấy sai thì bước sai đường,
Thấy đúng mới biết chọn phương bước vào.
Chánh kiến chẳng phải tự cao,
Mà nhìn nhân quả, nhìn sao vô thường.
Thấy khổ, thấy gốc khổ nguồn,
Thấy pháp duyên khởi, thấy đường không ta.
Thấy rồi ứng xử hiền hòa,
Không đem thành kiến mà qua xét người.
Chánh kiến như mắt người ơi,
Mắt sai thì bước cả đời dễ nghiêng.
Tu nên học pháp cho mình,
Không nghe đâu đó rồi tin hết lời.

MỤC 231 - 231. KHI DẠY VỀ CHÁNH NGŨ

Nói lời chân thật chưa thôi,
Còn cần đúng lúc, đúng người, đúng tâm.
Sự thật nếu nói để đâm,
Thì lời tuy đúng vẫn làm người đau.
Chánh ngữ có trí đi đâu,
Không thêm, không bớt, không cầu hơn thua.
Nói sao để việc được vừa,
Người nghe hiểu được, tâm chưa tăng sân.
Có khi im lặng là cần,
Có khi phải nói một lần thật ngay.
Chánh ngữ giữ cả hai tay,
Sự thật và ái cùng ngày đi chung.

MỤC 232 - 232. KHI DẠY VỀ CHÁNH NIỆM

Chánh niệm đâu chuyện xa xôi,
Là khi biết rõ mình ngồi, mình đi.
Biết tâm đang giận điều gì,
Biết thân đang mệt trước khi gắt lời.
Biết ăn, biết thở người ơi,
Biết câu sắp nói có thời làm đau.
Thấy ngay khoảnh khắc ban đầu,
Ấy là chánh niệm nhiệm mầu hiện thân.
Không cần đợi tới thiền đường,
Ngay trong phòng bếp vẫn thường có tu.
Chánh niệm giữ lấy công phu,
Từng giây biết rõ, tâm như sáng dần.

MỤC 233 - 233. KHI DẠY VỀ CHÁNH TINH TẤN

Tinh tấn đâu phải làm hoài,
Không ăn, không nghỉ, miệt mài kiệt thân.
Tinh tấn là biết chuyên cần,
Ngăn điều bất thiện, tăng phần thiện tâm.
Điều lành chưa có thì vun,
Điều lành đã có giữ luôn lớn dần.
Điều xấu chưa khởi thì ngăn,
Điều xấu đã khởi thì lần buông ra.
Tinh tấn đúng pháp mới là,
Không đem cố gắng làm ta khổ nhiều.
Đi đều từng bước sớm chiều,
Ấy là bền vững hơn điều chạy mau.

MỤC 234 - 234. KHI DẠY VỀ CHÁNH ĐỊNH

Định đâu chỉ ngồi thật lâu,
Mà tâm bớt chạy trước sau theo trần.
Một tâm quy nhất dần dần,
Không vì cảnh lạ mà phản chấp theo.
Định cần giới giữ làm neo,
Không giới dễ lệch, cảnh nhiều dễ mê.
Có định mà ngã tràn trề,
Thì còn phải xét đường về đúng không.
Định sinh từ giới trong lòng,
Tuệ soi mới giúp qua dòng vô minh.
Không lấy cảm giác của mình,
Làm bằng chứng đã chứng minh đạo rồi.

MỤC 235 - 235. KHI DẠY VỀ TỪ BI

Từ là cho người niềm vui,
Bi là muốn họ bớt lui khổ sầu.
Nhưng từ bi phải có đầu,
Có trí dẫn lối mới sâu đường lành.
Không vì thương quá mà thành,
Làm thay mọi việc, gánh quanh hết người.
Từ bi giúp họ đứng rồi,
Chẳng là cồng mãi suốt đời không thôi.
Thương sao cho cả hai người,
Người kia tự bước, mình thời vẫn an.
Từ bi không biến thành mang,
Mà là ánh sáng dịu dàng soi nhau.

MỤC 236 - 236. KHI DẠY VỀ HỖ

Người thành mình biết vui theo,
Không vì ganh tị mà gieo khó lòng.
Thấy người được phước thành công,
Mình mừng chân thật, tâm trong nhẹ nhàng.
Hỗ là một pháp quý vàng,
Bớt đi so sánh, bớt mang hơn thua.
Người vui mình chẳng mất mùa,
Trái tim rộng thêm cũng vừa phước nhân.
Tập mừng cho người một phần,
Mai khi mình được, lòng gần dễ an.
Không ganh, không ghét, không mang,
Ấy là hỗ xả dịu dàng trong tâm.

MỤC 237 - 237. KHI DẠY VỀ XẢ

Xả đâu là chẳng quan tâm,

Xả là không để tâm cầm dính theo.

Thương người nhưng chẳng buộc nhiều,

Làm lành nhưng chẳng giữ điều công lao.

Khen chê đi đến thế nào,

Tâm không nghiêng quá, chẳng lao lên xuống.

Xả là đứng giữa đời thường,

Biết duyên sinh diệt, biết đường bình tâm.

Không lạnh, không bỏ âm thầm,

Vẫn thương, vẫn giúp, nhưng tâm không cầm.

Xả là nhẹ bước trong trần,

Không đem mọi việc thành phần của ta.

MỤC 238 - 238. KHI DẠY VỀ VÔ NGÃ

Thân này đổi mãi từng ngày,
Tâm này cũng chẳng đứng ngay một hình.
Cái “ta” mình tưởng cố định,
Xem sâu chỉ thấy duyên sinh hợp thành.
Thân do tứ đại kết sanh,
Tâm do xúc, tưởng, thọ hành đổi thay.
Không gì giữ mãi trong tay,
Vậy “ta” cố định nằm ngay chỗ nào?
Hiếu vô ngã chẳng mất sao,
Mà bớt cái chấp, bớt cao cái mình.
Người chê không đụng “cái ta”,
Thì lòng tự nhiên nhẹ qua rất nhiều.

MỤC 239 - 239. KHI DẠY VỀ DUYÊN SINH

Không gì tự có một mình,
Hạt cần đất nước mới sinh cây lành.
Con người cũng bởi duyên sanh,
Cha mẹ, thức ăn, môi trường, thời gian.
Một việc thành bởi muôn phần,
Đừng đem công hết nhận mình mà cao.
Một chuyện hỏng cũng bởi bao,
Không nên đổ hết người nào một bên.
Thấy duyên sinh, bớt trách phiền,
Bớt khoe công trạng, bớt kiêu trong lòng.
Mọi điều nương tựa vòng vòng,
Hiểu rồi sống dễ cảm thông hơn nhiều.

MỤC 240 - 240. KHI DẠY VỀ 12 NHÂN DUYÊN

Vô minh rồi dẫn hành sinh,
Hành duyên thức khởi, danh hình tiếp theo.
Lục nhập rồi xúc bám neo,
Xúc duyên thọ cảm, thọ theo ái liền.
Ái rồi thủ giữ chẳng yên,
Thủ duyên hữu tạo, hữu liền sinh ra.
Sinh rồi già chết xót xa,
Một vòng khổ tập đi qua bao đời.
Muốn cắt phải thấy người ơi,
Ngay nơi thọ khởi đừng thời chạy theo.
Thấy cảm giác, chẳng bám neo,
Ái không được dưỡng, vòng theo yếu dần.

MỤC 241 - 241. KHI DẠY VỀ THỌ

Cảm giác đến rồi sẽ đi,
Dễ chịu, khó chịu, trung thì cũng qua.
Đừng vì một thọ trong ta,
Mà liền chạy đuổi hay là ghét ngay.
Biết thọ đang có hôm nay,
Chỉ cần nhận rõ, đừng bày thêm tâm.
Khó chịu chẳng phải “tôi” đâu,
Nó là cảm giác rồi sau đổi dần.
Thọ sinh rồi diệt âm thầm,
Thấy như vậy, ái bớt cầm mình đi.
Ngay nơi cảm giác hiện thì,
Chánh niệm có mặt, thoát ly một phần.

MỤC 242 - 242. KHI DẠY VỀ ÁI

Ái là muốn giữ điều vui,
Muốn xa điều khổ, muốn đời theo ta.
Ái đâu chỉ chuyện gần xa,
Mà còn ham muốn mọi nhà ý mình.
Thấy ái mới hiểu phát sinh,
Bao nhiêu chấp thủ do mình muốn thôi.
Không cần ghét ái người ơi,
Chỉ cần biết rõ khi thời nó lên.
Biết rồi bớt dưỡng thành quen,
Không đi theo hết điều chen trong lòng.
Ái yếu, thủ cũng bớt vòng,
Tâm dần có chỗ thông dong hơn nhiều.

MỤC 243 - 243. KHI DẠY VỀ THỦ

Thủ là nắm giữ thật sâu,
Giữ người, giữ kiến, giữ câu “của mình”.
Giữ thân, giữ ý, giữ danh,
Càng cầm càng sợ mất nhanh một ngày.
Thấy thủ trong chính bàn tay,
Mới hay buông được từng ngày một phân.
Không cần bỏ hết một lần,
Chỉ cần bớt giữ một phần đang đau.
Người kia đâu thuộc mình đâu,
Danh kia cũng chỉ qua cầu thế gian.
Thủ buông, tâm bớt buộc ràng,
Ấy là mở khóa cho an bước vào.

MỤC 244 - 244. KHI DẠY VỀ SINH - GIÀ - BỆNH - CHẾT

Có sinh thì có già rồi,

Có thân thì có một hồi bệnh đau.

Có gặp thì có xa nhau,

Có đời thì có ngày sau biệt trần.

Hiếu rồi chẳng để bi quan,

Mà càng quý phút còn đang cạnh người.

Còn cha mẹ, nói lời vui,

Còn thân, chăm sóc, còn thời tu ngay.

Sinh già bệnh chết đổi thay,

Không ai thoát khỏi vòng này thế gian.

Biết vô thường, sống dịu dàng,

Đừng vì chuyện nhỏ làm tan nghĩa tình.

MỤC 245 - 245. KHI DẠY VỀ CÁI CHẾT

Chết không phải chuyện để sầu,
Mà là sự thật trước sau một đời.
Biết rồi sống đẹp người ơi,
Đừng đem thù hận kéo dài tháng năm.
Một ngày hơi thở lặng dần,
Mang theo đâu được bạc vàng, tiếng khen.
Chỉ nhân đã tạo đi kèm,
Nên nay hãy sống thiện hiền trước thôi.
Nhớ chết để sống sâu hơn,
Không để hoảng sợ, mà nhường tỉnh tâm.
Ngày nào còn được thân nhân,
Ngày ấy tu sửa là phần quý thay.

MỤC 246 - 246. KHI DẠY VỀ PHƯỚC

Phước đâu chỉ của cầu xin,

Phước từ việc thiện mình gìn mỗi ngày.

Một lời an ủi hôm nay,

Một tay giúp đỡ, một tay giữ lòng.

Không hại người, giữ tâm trong,

Biết ơn, bố thí, mở vòng từ bi.

Phước như hạt giống mình gieo,

Đủ duyên sẽ trở theo điều nhân lành.

Nhưng làm phước chớ cầu danh,

Làm rồi hồi hướng, tâm thanh mới bền.

Phước đi cùng tuệ mới nên,

Không thì phước lớn vẫn quên đường tu.

MỤC 247 - 247. KHI DẠY VỀ BỐ THÍ

Cho người vật chất là duyên,

Cho người pháp đúng còn thêm sáng đường.

Cho lời không sợ, yêu thương,

Cũng là bố thí giữa thường đời ta.

Cho đi nhưng phải tỉnh ra,

Không vì khoe tiếng, không vì cầu ơn.

Cho sao người bớt cô đơn,

Cho sao họ tự mạnh hơn chính mình.

Bố thí với trí mới mình,

Không đem tài vật làm mình khổ sau.

Cho vừa khả năng trước sau,

Giữ tâm thanh thản, ấy cầu phước sâu.

MỤC 248 - 248. KHI DẠY VỀ GIỚI

Giới như bờ giữ dòng sông,
Không cho nước chảy lan vòng phá tan.
Giữ giới không phải buộc ràng,
Mà cho đời sống một hàng bảo an.
Không sát, không lấy của gian,
Không tà, không vọng, không mang chất say.
Năm điều nghe rất thường ngày,
Nhưng làm trọn được, tâm này nhẹ sâu.
Giới là nền trước định sau,
Không nền nhà vững, tầng cao khó bền.
Tu cao mà giới bỏ quên,
Thì đường rất dễ nghiêng bên tà phần.

MỤC 249 - 249. KHI DẠY VỀ SÁT SINH

Ai cũng quý mạng như mình,
Con sâu, con kiến cũng sinh sợ đau.
Tập thương từ việc nhỏ đầu,
Không vì tiện lợi mà cầu hại sinh.
Có khi đời sống khó mình,
Mình làm hết sức, giảm sinh hại nhiều.
Tâm từ nuôi lớn sớm chiều,
Một lòng biết quý mọi điều sống chung.
Không cần khoe chuyện ăn dùng,
Chỉ cần bớt hại, bớt cùng vô tâm.
Từ bi bắt đầu âm thầm,
Từ nơi mình biết cái đau của loài.

MỤC 250 - 250. KHI DẠY VỀ KHÔNG TRỘM CẮP

Của người chẳng lấy làm mình,
Dù người không biết vẫn gìn tâm ngay.
Không tham của chẳng trong tay,
Giữ lòng ngay thẳng, đêm ngày ngủ yên.
Trộm đâu chỉ vật bên hiên,
Còn là gian dối, lấy riêng công người.
Sống sao cho sạch người ơi,
Của mình thì dùng, của người thì thôi.
Không tham một chút ngoài đời,
Tâm không phải giấu, miệng thời chẳng lo.
Giới này nuôi lớn tự do,
Sống ngay, đứng thẳng, chẳng co trong lòng.

MỤC 251 - 251. KHI DẠY VỀ TÀ DÂM

Tình cảm nếu thiếu giới ngăn,
Dễ làm nhiều phía khổ thân về sau.
Tà dâm đâu chỉ vui đầu,
Mà còn tổn hại nghĩa sâu gia đình.
Giữ mình, tôn trọng người mình,
Không chen mối khác, không tình mập mờ.
Thương ai phải có bến bờ,
Đừng vì ham muốn làm ngơ khổ người.
Dục như ngọn lửa người ơi,
Không biết giới hạn, cháy đời rất nhanh.
Giữ thân, giữ ý trong lành,
Tình thương có trách nhiệm thành mới lâu.

MỤC 252 - 252. KHI DẠY VỀ VỌNG NGŨ

Một lời sai sự thật thôi,
Có khi làm mất một đời niềm tin.
Nói sao giữ được tâm mình,
Không thêm, không bớt, không tình đặt ra.
Có điều chưa chắc thì là,
Nói “tôi chưa rõ”, ấy là chân ngay.
Không vì muốn được khen hay,
Mà đem sự thật đổi thay theo mình.
Vọng ngữ làm nặng tâm sinh,
Chân thật dù khó, giữ mình vẫn an.
Nói thật nhưng phải dịu dàng,
Đừng đem sự thật làm hàng dao đau.

MỤC 253 - 253. KHI DẠY VỀ RƯỢU VÀ CHẤT SAY

Tâm mê dễ bước sai đường,

Chất say che trí, vô thường chẳng hay.

Một khi tỉnh thức lung lay,

Giới kia cũng dễ theo ngày rạn ra.

Giữ mình khỏi chất mê ta,

Không là ép buộc, mà là giữ tâm.

Tỉnh rồi mới biết việc làm,

Biết lời sắp nói, biết tham đang gì.

Người tu quý nhất tuệ tri,

Đừng đem chất khiến tâm si phủ màn.

Giữ đầu tỉnh táo nhẹ nhàng,

Cũng là giữ cửa bình an cho đời.

MỤC 254 - 254. KHI DẠY NGƯỜI TẠI GIA GIỮ 5 GIỚI

Tại gia vẫn sống gia đình,
Vẫn làm công việc, vẫn sinh hoạt đời.
Năm giới giữ được người ơi,
Là nền đạo đức sáng ngời trong nhà.
Không sát, không lấy của ta,
Không tà, không dối, tránh xa chất say.
Giữ sao phù hợp từng ngày,
Không cần làm quá, nhưng ngay thật lòng.
Năm giới như một hàng rào,
Giúp người sống giữa lao xao vẫn lành.
Tu đâu bỏ hết gia đình,
Tu là sống tốt trong hình đời thường.

MỤC 255 - 255. KHI DẠY VỀ ĂN CHAY

Ăn chay trước hết nuôi lòng,
Bớt đi sát hại, mở vòng từ bi.
Nhưng đừng vì chuyện ăn gì,
Mà sinh ngã mạn, khinh khi người đời.
Ăn chay mà miệng nặng lời,
Tâm còn sân hận, thì thời phải tu.
Ăn mặn chưa chắc người ngu,
Nếu tâm thiện tốt, vẫn tu từng phần.
Mình chọn điều hợp thân tâm,
Rồi nuôi từ ái âm thầm lớn lên.
Đừng đem món ăn làm tên,
Để mình cao thấp chia bên người nào.

MỤC 256 - 256. KHI DẠY VỀ HIẾU ĐẠO

Ơn cha nghĩa mẹ sâu dày,
Không lời nào nói cho đầy hết đâu.
Hiếu không chỉ lễ trước sau,
Mà còn chăm sóc lúc đau, lúc già.
Nói lời dịu lại trong nhà,
Đừng vì quen quá mà ra nặng lời.
Cha già, mẹ yếu người ơi,
Một ngày còn được gọi lời đã may.
Tu cao mà hiếu chưa đầy,
Thì nên nhìn lại bàn tay chính mình.
Hiếu là nền đạo nghĩa tình,
Từ nhà học trước, rồi mình thương xa.

MỤC 257 - 257. KHI DẠY VỀ ÂN NGHĨA

Ai từng giúp mình một lần,
Xin đừng quên sạch khi thân thuận rồi.
Ân không bắt phải trả hoài,
Chỉ cần biết nhớ, biết lời tri ân.
Người cho chỗ ở một phần,
Người cho lời tốt, người gần lúc đau.
Ghi ơn chẳng khiến thấp đầu,
Mà làm nhân cách mình sâu nghĩa tình.
Biết ơn là một tâm minh,
Người hay nhớ nghĩa thường sinh lòng lành.
Không cần báo đáp cho bằng,
Chỉ cần đừng phụ ân nhân thuở nào.

MỤC 258 - 258. KHI DẠY VỀ BẠN LÀNH

Bạn lành chẳng chỉ nói vui,
Mà khi mình khó vẫn thời có tâm.
Thấy mình sai, biết ngăn thâm,
Thấy mình sợ hãi, biết cầm tay qua.
Bạn lành không lợi dụng ta,
Không vì cơ hội mà xa nghĩa tình.
Gặp người như vậy nên gìn,
Không cần thật nhiều, một tình cũng quý.
Bạn xấu không nhất định dữ,
Nhưng người chỉ đến lúc mình có thôi.
Thấy rồi giảm bớt gần người,
Không thù, chỉ biết chọn nơi gửi lòng.

MỤC 259 - 259. KHI DẠY VỀ TRI KỶ

Tri kỷ đâu phải ngày ngày,
Nói bao nhiêu chuyện mới hay là gần.
Có người lâu chẳng hỏi thăm,
Nhưng khi gặp lại vẫn tâm chân tình.
Tri kỷ là hiểu lòng mình,
Không dùng điểm yếu để sinh tổn người.
Không cần lấy hết đời tôi,
Chỉ cần hiện diện đúng thời đã sâu.
Gặp duyên như thế quý nhau,
Nhưng đừng bám chặt để sau thành phiền.
Tri kỷ cũng bởi nhân duyên,
Còn thì trân trọng, hết duyên vẫn lành.

MỤC 260 - 260. KỆ KẾT CHẶNG 181-260

Đi qua năm tháng mới hay,
Người làm mình khổ cũng day bài mình.
Có người cho biết chân tình,
Có người cho biết phải gìn giới ngăn.
Có người đến để tri ân,
Có người đến để dạy phần buông đi.
Ai vào cũng một nhân duyên,
Mình không cần giữ, chỉ nên học rồi.
Nương lời Phật dạy người ơi,
Tâm là chỗ phải quay về trước tiên.
Khổ thì tìm gốc nào phiền,
Không ngồi kể mãi mà quên đường hành.
Pháp đâu chỉ chữ trên trang,
Pháp là cách sống dịu dàng hôm nay.
Giữ lời, giữ ý, giữ tay,
Giữ tâm đừng để sân lay mỗi ngày.
Có thì biết đủ trong tay,
Thiếu thì liệu sức, đừng bày tuyệt tâm.
Mệt rồi biết nghỉ âm thầm,
Khỏe rồi lại bước, chẳng cần chạy mau.
Người thương thì quý trước sau,
Người chưa biết nghĩa, mình mau bớt gần.
Không oán, không hận, không sân,
Chỉ là tỉnh thức để phần đời an.
Duyên thuận thì biết tri ân,
Duyên nghịch thì học một phần trí thêm.
Ngày vui xin giữ tâm êm,
Ngày buồn xin nhớ vô thường sẽ qua.

Tu đâu cần chuyện cao xa,
Ngay lời đang nói, ngay nhà đang ăn.
Ngay khi người khác làm sân,
Mình còn nhớ Phật, ấy phần tu chân.
Một đời không cầu hơn ai,
Chỉ mong hôm nay bớt sai hôm qua.
Bớt tham, bớt chấp, bớt ta,
Thêm lòng từ ái, thêm hoa trí hiển.
Nương kinh, nương giới làm nền,
Nương lời Đức Phật mà lên đường dài.
Điều nào chưa rõ hôm nay,
Cúi đầu học tiếp, chẳng bày cái tôi.
Người nghe nhận một lời thôi,
Mang về áp dụng, bớt rồi nỗi đau.
Ấy là pháp đã qua cầu,
Từ trang kinh sách đi vào đời thường.
Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.